ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஜகன்மோகினி

ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு. —திருவள்ளுவர்.

ஜகன்மோ கினியென்னுஞ் சஞ்சிகையைக் காக்க
ஜகன்மோ கினி! மனத்தைச் சார்ந்து. —ஸ்ரீ வீரராகவ கவி.

மலர் 18	விக்ரம ஸூ பங்குனி மீ ஏப்ரல் 1941	இதழ் 4

அரங்கன் துதி

ராகம் : தோடி

(1) இன்னந் தயவு செய்யத் தாமதமேன் ?
பொன்னிசூழ் வயல் பொன்னரங்கா !

(2) பன்னக சயனனே! உனைப்பாடிப் பாடி
உன்னத இசைதனில் கூடிக் கூடி
சொன்னமாம் சொற்களில் சோர்ந்து சோர்ந்து
பன்னெடு பகலெல்லாம் பதைபதைத்தேன் (இன்னம்)

(3) கானரஸமுடன் கலந்த வுள்ளம்
வான வொளியுடன் மகிழ்ந்து (கு) லாவி
சோனைமா மழையைக் கண்கள் சொரியப்
போனவே நாட்களும்;-புகன்றிடப் போமோ? (இன்னம்)

—''பித்தன்''

ஸ்ரீ கள்ளழகர் கோவில்

(வை. மு. ஸ்ரீநிவாஸன், M.A., B.L.,)

மதுரையிலிருந்து சுமார் 13 மைல் தூரத்தில் உள்ள இந்த க்ஷேத்திரத்தின் படங்கள் சிலவற்றை இவ்விதழில் காணலாம். மலையடியில் மிக ரம்யமான இடத்தில் அமைந்துள்ள இந்த ஸ்தலத்திற்கு மலைமேலிருந்து (சுமார் 2மைல் தூரத்திலிருந்து) நூபுரகங்கை என்னும் புண்ணிய தீர்த்தம் வருகிறது. பாடல்பெற்ற ஸ்தலம். ஸ்ரீ அழகரின் அழகிய ரூபம் ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் "விச்வரூபதர்சனம்" என்ற அத்தியாயத்தில் விவரித்துள்ள பகவானின் ரூபத்தை நினைவூட்டுகிறது.

ஷை க்ஷேத்திரத்திலிருந்து பிரதி வருஷமும் சித்திரா பௌர்ணமியன்று ஸ்ரீ அழகர் மதுரைக்கு எழுந்தருளுகிறார். அந்த உத்ஸவத்திற்கு லக்ஷக்கணக்கில் பக்தர்கள் பல பாகங்களிலிருந்தும் விஜயம் செய்து ஸ்ரீ எம்பெருமானின் கிருபாகடாக்ஷத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

வெகு விசேஷமானதும், அபூர்வமானதும், மிகவும் போற்றத்தக்கதுமான ஒரு விஷயத்தை இங்கு அவசியம் குறிப்பிடவேண்டும். ஷை கோவிலைச் [சேர்]ந்த உத்தியோகஸ்தர்கள், அர்ச்சகர்கள், முதலானவர்களுக்கு கோவி

லுக்கருகிலேயே அக்ரஹாரம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஷை கோவிலின் நந்தவனத்தை யடுத்துள்ள மண்டபத்தில் ஷையாரின் நன்மைக்காக பாடசாலையும், கைத்தரி நிலையமும், கையினால் பேப்பர் செய்யும் தொழிற்சாலையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். கலைவளர்ச்சி, கைத்தொழில் அபிவிருத்தி விஷயமாக இவ்வளவு ஊக்கத்துடன் வேலை செய்பவர்களுக்குப் பூரண வெற்றியளிக்கும்படி ஸ்ரீ அழகர் அருள்புரிவாராக. இந்த மகத்தான உதாரணத்தைப் பின்பற்றி ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இம்மாதிரி ஊக்கமும் உத்ஸாகமும் காட்டினால் நம் நாட்டின் முன்னேற்றம் வெகு விரைவிலேயே ஏற்பட்டுவிடுமென்பதில் ஐயமேயில்லை.

183050

படங்களின் விவரம்:—மேலட்டையின் வெளிப்புறத்திலுள்ளது ஷை கோவிலில் ஸ்ரீ அழகர் ஸந்நிதியின் ஸ்வர்ண விமானம். மத்தியில் கருட சேவையுள்ளதை கவனிக்கவும். பிரணவாகார விமானம்.

மேலட்டையின்உள்புறத்திலுள்ள ஆறு படங்கள் முறையேபின்வருமாறு: மேல் வரிசையில் முதலில் உள்ளது தாயார் சந்நிதியின் விமானம். அடுத்தது (மேலேயுள்ளது) கோபுரவாசலின் அழகிய தோற்றம். அதன் கீழ் உள்ளது ஸ்வர்ண விமானத்தின் மற்றொரு தோற்றம். இதில் கலசங்கள் நன்கு தெரிகின்றன. அடுத்தது பரமபதவாசற்படியின் கோபுரம். கீழ்வரிசையில் முதலில் உள்ளது ஷை கோயிலின் விமானத்தில் ஒரு பாகத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள அதியற்புதமான சிற்பவேலை. எவ்வளவு விவரங்கள் மிக அழகாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளனவென்பதை நேரில் கண்டால்தான் நன்கு அறியமுடியும். இது சாதாரணமாக கோவிலை பிரதக்ஷணம் செய்யும்போது எல்லோருடைய கண்ணிலும் படாது: ஏனெனில், விமானத்தில் சிறிது உயரத்தில் உள்ளது. ஷை க்ஷேத்திரத்திற்குச் செல்லும் ஒவ்வொரு ஆஸ்திகரையும் ஷை அரிய சிற்பத்தைக் கட்டாயம் கவனித்துப் பார்த்துவரும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். கடைசியிலிருப்பது முன் கோபுரத்தின் இரண்டாவது அடுக்கிலிருந்து எடுத்த ஒரு தோற்றம். உற்றுக்கவனித்தால் மூன்று விமானங்களும், (முறையே தாயார், அழகர், ஆண்டாள் சந்நிதி கோபுரங்கள்) த்வஜஸ்தம்பமும் பின்னணியில் மலைச்சாரலும் தெரியும்.

பல அம்சங்களிலும் சிறந்து விளங்கும் இந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு ஒவ்வொருவரும் கட்டாயம் விஜயம் செய்யவேண்டும். அழகிய ஊர். அதிகம் பிரமாக அழகர் எழுந்தருளியுள்ள ஊர்; அதிசயிக்கத்தக்க ருசியுள்ள (நூபுர கங்கை) தீர்த்தம் பாயும் ஊர்; கல்வி, கைத்தொழில் முதலியவைகளில் நல்ல ஊக்கம் காட்டும் ஊர்; அனைவரும் கண்டுகளிக்கவேண்டிய ஊர் இதுவே!

ஸ்ரீ அழகர் அருள் புரிவாராக!

புதுவருஷப் பிரதிக்ஞை

இந்த தமிழ்ப் புது வருஷம் எல்லோருக்கும் நோயற்ற வாழ்வையும் குறைவற்ற செல்வத்தையும் கொடுத்து மங்களகரமாக இருக்கும்படி அருள எங்கும் நிறைந்த பகவானை வேண்டுகிறேன்.

தேகம் சுத்தமாகவிருக்கவேண்டுமென்றால் ஸ்நானம் செய்கிறோம். வீடு சுத்தத்திற்குத் தேய்த்துக் கழுவுகிறோம். உடை சுத்திக்கு வெள்ளாவியில் வைக்கிறோம். ஆத்மசுத்திக்கு சத்மார்க்கத்தில் ஒழுகி சத்திய நெறியைக் கடைபிடித்துக் கடவுளை வழிப்படுகிறோம்.

நம் தேசம் சுத்தமாயும், சுகமாயும், சுதந்திரமாயும் இருப்பதற்கான வழிகள் பற்பலவிருப்பதை நம் பாரத தேசத்துத் தலைவர்கள் எண்ணிலாவிதம் எடுத்துக்காட்டியும் நாம் அதை அனுஷ்டிக்க ஒரு மனப்பட்டு முன்வராதது நம்முடைய துர்ப்பாக்யந்தான்.

அஹிம்ஸா தர்மத்தை ஆர்வமுடன் உபதேசம் செய்யும் நமது காந்தியடிகள் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் தேசீய வாரத்தைக் கொண்டாடும்படி உபதேசிக்கிறார். "நாம் அதன்படி நடக்கின்றோமா ?" என்று நம் மனத்தை நாம் சற்று தொட்டுப் பார்த்தால் ஒரு பெருமூச்சும், ஏக்கமுந்தான் உண்டாகின்றன.

கதரின் மகிமையை அதன் உள் தத்துவத்தை நமக்கு விண்டு விண்டு மகாத்மா காட்டியும் நாம் இன்னும் அறியாதிருப்பது தகுமா! காடுமுரடான கதர் நூலானாலும் தறியில் ஏறும்போது இழைகள் ஒன்றுபட்டு ஒரு உருவமாகி நம்முடைய மானத்தைக் காப்பது போல் நாமும் பல்வேறு ஜாதி, மதம், கொள்கைகளுடன் இருப்பினும் தேசப்பணியில் ஒன்றுபட்ட மனத்துடன் உழைத்துப் பெருமையடையவேண்டாமா ! இந்த தேசீய வாரத்திலாவது ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு கதர்வாங்க முடியுமோ அத்தனையும் வாங்கி கதர் அபிவிருத்தியில் பங்கெடுத்துக்கொள்ளும் ஒரு சிறு உபகாரத்தையாவது செய்ய ப்ரதிக்ஞை எடுத்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். மேலும், குடிசைத் தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்து சமூக ஒற்றுமைக்கு உழைத்து தேசத்தில் அமைதியும் சுபீக்ஷமும் நிலவி சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும்படிச் செய்வோமாக.

இந்த பூனையும் பாலைக்குடிக்குமா ?

காமதேனு

ஸ்ரீமதி வத்ஸலாவை நான் வெகு காலமாக நேரில் பார்த்துப் பழகிப் பேசியிருப்பினும் காமதேனுவில் அவளைப் பார்க்கும்போது "இவர் வத்ஸலாவா ! அன்றி நம் தமிழ் நாட்டில் மிகத் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கும் ஒரு நக்ஷத்திரமா! அல்லது வடநாட்டு ப்ரபல நக்ஷத்திரங்களில் ஒருவரா!" என்ற சந்தேகமே உண்டாகிவிட்டது. நடிப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டுள்ள நடிகைகளில் பலர் வத்ஸலாவின் முதல் படத்தில் அவருடைய நடிப்பைப் பார்க்கும்போது உண்மையில் பொறாமையோ, அன்றி வெட்கமோ! கட்டாயம் அடைவார்கள். இந்த பூனையும் பாலைக்குடிக்குமா ! என்பதுபோல் ஸ்ரீமதி வத்ஸலாவின் நடிப்பு அமைந்திருக்கிறது. ஊன்றிக் கவனித்

தால் நடிப்பு என்பது ஏது? எல்லாம் இயற்கை. அக்கினி சாக்ஷியாய் மணந்த காதலன், அருமையாய்ப் பெற்ற கண்மணி, ஆகியவர்களுடன் வாழ்க்கை நடத்தும் சித்திரமாகவே இருக்கிறது. ஒவ்வொரு விதத்திலும் அந்தம்மாளுக்குக் கொடுத்திருக்கும் ஆங்கில் அழகாயும் பொருத்தமாயுமிருக்கிறது.

ஸ்ரீமான் வத்ஸல், பேபி சரோஜா இவர்களைப்பற்றி புதிதாகக் கூற வேண்டுவதே இல்லை. ஒரு குடும்பம் அப்படியே பொருத்தமாக நடிப்பதற்கென்றுவரையப்பட்டுள்ள "காமதேனு" என்ற கதையில் இன்னும் சிற்சில அம்சங்களில் பொருத்தமான மாறுதல்கள் இருப்பின் வெகு அழகாக இருக்கும். ஜெமீந்தாரின் கொடுமையும், காதலின் வலிமையும் இக் கதையின் மூக்ய ரஸமாகவிருக்கின்றன. இவ் விரண்டிற்கும் பொருந்தாததும், அவச்யமில்லாததுமான பாப்பாயியின் ஓட்டல் ஆபாஸமும், அவளுடைய கேவலமான நடிப்பும் நன்றாகவே இல்லை. "பக்தசேதா"வில் வெகு மேன்மையான பாகத்தில் நடித்து நற்பெயர் வாங்கிய ஜி. சுப்புலக்ஷ்மியை இந்த படத்தில் கேவலம் சாக்கடையில் போட்டுப் புரட்டியிருப்பது மிகவும் வெறுக்கத்தக்கது. ஆபாஸத்திற்கும் ஒரு எல்லை வேண்டாமா? அவளுடைய பாகங்களில் அனேகத்தை உடனே வெட்டினால்தான் படத்திற்கு சிறிது களங்கமாவது குறையும். இக் கதைக்கு அவளும், ஒரு தூர்த்தனும் தேவை என்பதற்காக அந்த முறையைக் கையாண்டது விகாரமாகவிருக்கிறது. இவ்விருவரையுமே வேறுவிதமாகக் கொண்டுவந்திருந்தால் மிகவும் பொருத்தமாகவிருக்கும். ஸ்ரீமான் வத்ஸல் இத்தனை அழகாகப்பாடுவது போற்றத்தக்கது. தம்பதிகள் நாலைந்து பாட்டுக்கள் பாடியும், அந்த மெட்டுக்கள் கவர்ச்சியாகவே இல்லை. எத்தனையோ அருமையான கர்நாடக மெட்டுக்களும் ஹிந்தி மெட்டுக்களுமிருக்கையில் அவைகளைப் பொருக்காது ஏதோ போட்டிருப்பது சுகப்படவில்லை. அதோடு முழு சமூகப் படத்திற்கு இத்தனைப் பாட்டுக்கள் அனாவச்யம். சில இடங்களில் இயற்கைக்கு விரோதமாகப் பாடுவது பொருத்தமே இல்லை. ஜமீந்தார் வீட்டுக்குக் காமு போகும்போது தெருவில் செல்லும் ரிக்ஷாக்காரன் முதல் சகலரும் பாடுவது கேலிக்கூத்தாயிருக்கிறது. இந்த இடத்தில் மவுனமும் கண்ணீரும் இரண்டொரு வசனத்தில் சோக பாவத்தையும் காட்டியிருந்தால் வெகு ரஸமாக இருந்திருக்கும். ஸ்ரீமான் K. சுப்ரமண்யத்தின் வசனத்திற்கே ஒரு தனி ருசியும் மெருகும் எப்போதும்போலிருக்கிறது. மற்றைய பழய நடிகர்களின் நடிப்பு ஜீவனுடனிருக்கிறது. 'காமதேனு' என்கிற பெயருக்கும் கதைக்கும் பொருத்தமே இல்லை. "ப்ரேமையின் வெற்றி" "ஜெமீந்தாரின் செறுக்கு" என்ற பெயர் கொடுத்திருந்தால் மிகவும் பொருத்தமாயிருந்திருக்கும். இம்மூவருக்காகவே எழுதியுள்ள கதை இன்னும் அழகாயும் பொருத்தமாயும் இருக்கும்படி அமைத்திருந்தால் பட உலகில் இது ஒப்பற்ற சிகரமாயும் ஜோதியாயும் தனிப் பிரகாசத்துடன் விளங்கும் என்பதில் ஐயமே இல்லை. இதே மூவருடைய முழுத் திறமையும் பிரகாசிக்கும்படியான மற்றொரு சமூகப்படத்தை விரைவில் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன். (வை. மு. கோ.)

முக்கியமாகக் கவனிக்கவும்

ஏப்ரல் முடிவு வரைதான் குறைந்த விலை

கருணாலயம்

அணா 12 (5 போஸ்டல் கூபன்.)

நித்தியானந்தரின்

ரேடியோ 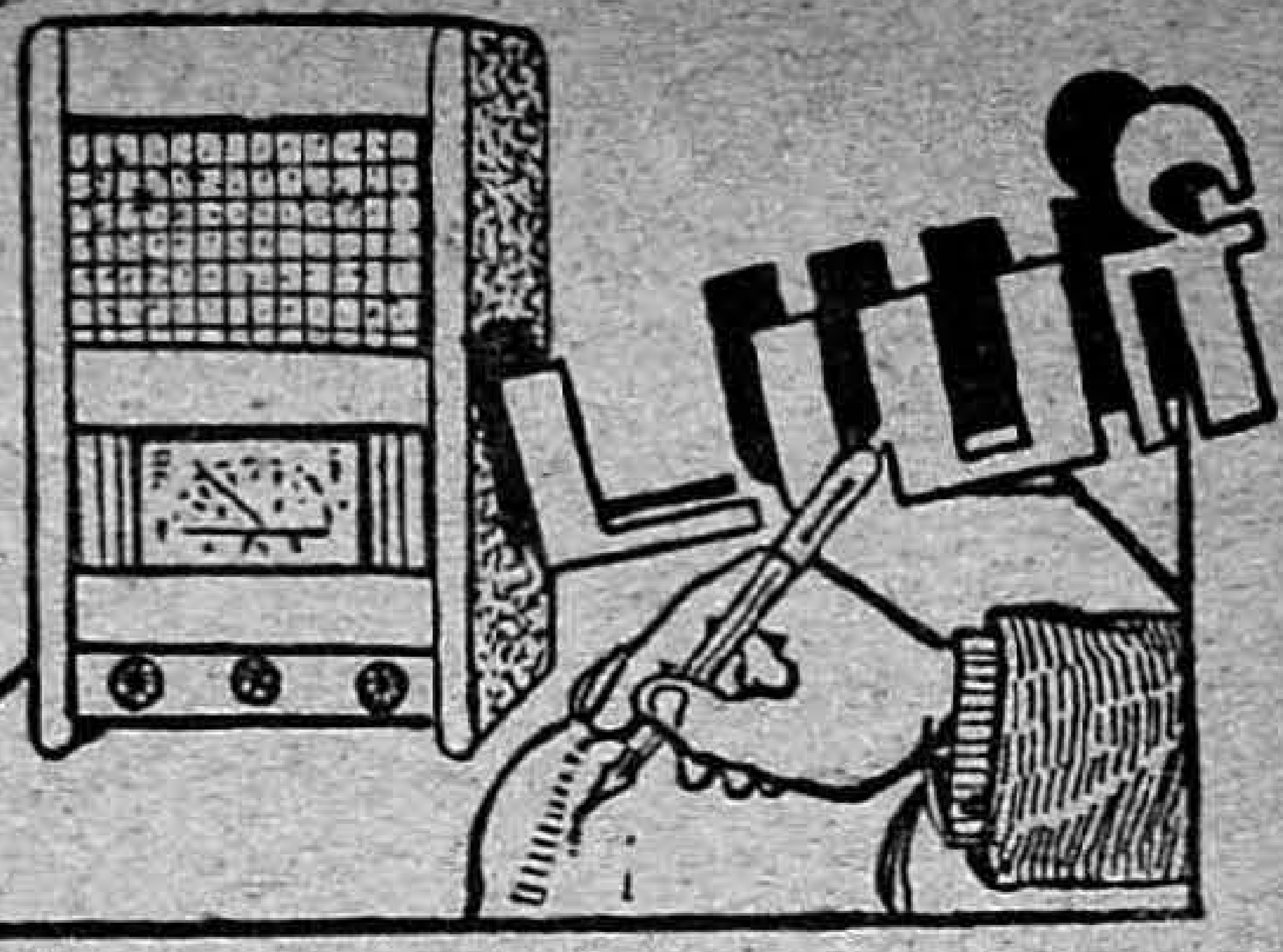 டைரி

(வை. மு. ஸ்ரீநிவாஸன், அட்வோகேட்)

லாவண்யசர்மா:—நமஸ்காரம் மிஸ்டர் ஆனந்தம்! என்ன பழைய பேப்பர் கட்டுகளைப் புரட்டிக்கொண்டிருக்கிறீர்! என்ன தேடுகிறீர்?

நித்தியானந்தர்:—வரணும் வரணும் சர்மாஜி! நம்ம மதராஸுக்கு நல்ல ஸர்டிபிகேட் கொடுத்தவரின் போடோ ஒருநாள் வெளியாயிருந்தது. அதைத்தான் தேடுகிறேன்.

லா:—யாரவர் அப்பேர்ப்பட்ட மதிப்புரை கொடுத்தவர்?

நி:—இது தெரியாதா ஸ்வாமீ! நீர் எந்த ஊரில் இருக்கிறீர்! மிஸ்டர் தலேயார்கான் நல்ல பட்டம் அளித்த விஷயம் உமக்குத் தெரியாதா?

லா:—நான்தான் ஒருவாரம் வெளியூருக்குப் போயிருந்தேனே. ரஞ்சி ட்ரோபி பைனல்ஸ்போது நான் மண்மேலூரில் அல்லவா இருந்தேன். வந்த பிறகு மாட்ச் விவரத்தை தினசரியில் பார்த்தேன். அவர் என்னசொன்னார்?

நி:—கேளும். ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் நமது ஊர் அவருக்கு மிகவும் பிடித்துள்ளதாம். "என்ன அழகான மைதானம்! எவ்வளவு ஆனந்தமான காக்ஷி! நிறைய மரங்களும், புஷ்பச் செடிகளும் பசேலென்று கண் குளிர இருக்கின்றன! எவ்வளவு இன்பமான காற்று! எவ்வளவு கெட்டிக்காரத் தனமான கூட்டம்! என்ன உத்ஸாகம்! என்ன பெருந்தன்மை! என்ன விசால புத்தி! இம்மாதிரி நான் கண்டதேயில்லை...இந்த தமிழ் பாஷை எவ்வளவு அழுத்தம் திருத்தமாக தனி அழகுடன் இருக்கிறது! நான்கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஆசையாய் இருக்கிறது!" என்றெல்லாம் புகழ் மாலை கொடுத்தார்.

லா:—அடாடா! இதைக் கேட்க எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் கொண்டாடுவதைக் காண என்ன பூரிக்கின்றது! தமிழ் பாஷையிடத்தில் அவ்வளவு அபிமானமா!

நி:—சரிதான்! தமிழ் வார்த்தைகள் சிலவற்றைக் கற்றுக்கொண்டு சமயத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் தனது விமரிசனத்தில் உபயோகித்தார்.

லா:—நிஜமாகவா! அந்த வார்த்தைகள் நினைவிருக்கின்றனவா?

நி:—ஏனில்லாமல்! "ரொம்ப நல்லா" "ரொம்ப அவசரம்" "கொண்டு போறாரே" 'ஜயிக்கமுடியுமா' என்றவார்த்தைகளைகற்றுக்கொண்டுவிட்டார்.

லா:—மிகவும் நன்றாய்விமர்சனம் செய்யும் அவர் நமதுபாஷையில்நாலு வார்த்தைகளையும் நடுவில் சேர்த்துக்கொண்டால் ஏன் கவர்ச்சியாயிராது பலே கெட்டிக்கார மனுஷரைய்யா அவர்! சமயோசித சாதுர்யம்நிறைந்தவர்.

நி:—விமர்சனஞ்செய்வதில் நிபுணரல்லவா! அவ்வளவு நன்றாக சலிப்பு தட்டாது முழுதும்ரஸிக்கும்வண்ணம் விமர்சனம் செய்யக்கூடியவர்சிலரே.

லா:—கிரிக்கெட் ஒலிபரப்பு விஷயத்தில் அவரால் நமது நாட்டுக்கே பெருமையல்லவா...அது இருக்கட்டும். மற்றபடி வேறு என்ன விசேஷம்?

நி:—வழக்கம்போல சில நல்ல கச்சேரிகளும் நாடகங்களும் ஒலிபரப்பினார்கள். "தபால் பெட்டி" என்ற திருச்சி நிகழ்ச்சியைப்பற்றி எற்

கெனவே சொல்லியிருக்கிறேனே நினைவிருக்கிறதா ? முன்போல அந்த நிகழ்ச்சியில் பல குரல்கள் கேட்பதில்லை. ஒருவரே கடிதங்களைப் படித்துப் பதில் கூறுகிறார். அதில் பல ருசிகரமான விஷயங்கள் வெளியாகின்றன.

லா:—தங்களுக்கு வரும் கடிதங்களுக்கு மாத்திரம் தான் பதில் கூறுகிறார்களா அல்லது பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் அபிப்ராயங்களுக்கும், யோசனைகளுக்கும், கேள்விகளுக்கும்கூட பதில் சொல்கிறார்களா ?

நி:—பத்திரிகைகள் அவர்கள் தபால்பெட்டியில் தம் ஸ்தானத்தைப் பெற்றும், அந்த நிகழ்ச்சிகளில் அவைகளுக்கு ஒரு ஸ்தானமும் அளிக்கப் படுவதில்லை. என்ன காரணமோ தெரியவில்லை.

லா:—இதென்ன விசித்திரமாயிருக்கிறது ! கடிதமாக எழுதினால்தான் மதிப்போ ? தனது அபிப்பிராயங்களை ஒருவர் பத்திரிகையில் எழுதி அந்த பத்திரிகையை அவர்களுக்கு அனுப்பினால் அந்த அபிப்பிராயங்களுக்கு மதிப்பே கிடையாதா ? நிலயத்துக்கு வரும் பத்திரிகைகளில் கண்டுள்ள அபிப்பிராயங்களையும் கடிதங்களில் எழுதப்படும் அபிப்பிராயங்களைப் போலவே மதிக்கவேண்டாமா ?

நி:—அதைப்பற்றி நமக்கென்ன? அவர்கள் இஷ்டப்படி அவர்கள் செய்கிறார்கள். நான் ஆரம்பித்ததை சொல்லுகிறேன் கேளும். சிலவிஷயங்களைப் பற்றி நேயர்கள் ஒவ்வொரு விதமாக அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கிறார்களாம்.

(1) "மதசம்பந்தமான ஒலிபரப்பு அடியோடு பிடிக்கவில்லை"யென்று ஒருவரும்; (2) "சிறுகதையை ஒருவரே படிப்பது திவசமந்திரம்போலிருக்கிறது" என்று ஒருவரும்; (3) "கிராம நிகழ்ச்சிகள் அபாதண்டமென்றும் அவைகளால் ஒருவருக்கும் யாதொரு பிரயோஜனமும் கிடையாது" என்று ஒருவரும்; (4) ரேடியோ கச்சேரியின் நேரத்தை அதிகரிக்கவேண்டுமென்று சிலரும், குறைக்கவேண்டுமென்று சிலரும் எழுதியிருக்கிறார்களாம்.

லா:—இவைகளைப்பற்றி உமக்கென்ன தோன்றுகின்றது ?

நி:—நீர் ஒருவர்தான் என் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்பவர், சரி. கேளும். சொல்கிறேன்.

(1) மதசம்பந்தமான ஒலிபரப்பு மிகவும் அவசியம். அதை தினசரி நிகழ்ச்சியாகச்செய்யவேண்டும். ஷை ஒலிபரப்பின் நேரத்தையும் அதிகரித்து, அதிக விஷயங்களைச் சேர்க்கவேண்டும். உதாரணமாக, திங்கட்கிழமை ராமாயணம் பாகவதம், செவ்வாய்க்கிழமை தேவாரம், திருப்புகழ் முதலியன; புதன்கிழமை திவ்யப்ரபந்தம்; வியாழக்கிழமை சர்வமத சமரஸம் அல்லது எல்லா மதங்களின் அடிப்படையான தத்துவம் ஒன்றே என்பதைப் பற்றியும், வெள்ளிக்கிழமை திருக்குரான், சனிக்கிழமை ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை, ஞாயிற்றுக்கிழமை பைபில் தேவாராதனை. இப்படி ஒலிபரப்பினால் மிகவும் பிரயோஜனமுள்ளதாகவிருக்கும்.

(2) சிறுகதையை அதன் ஆசிரியரே படிப்பது உசிதம். பாவம்ததும்ப வாசித்தால் கதையின்சுவை சிறிதும் குன்றாது. பல குரல்கள் அவசியமில்லை.

(3) கிராம நிகழ்ச்சிகள் திருச்சி நிலயத்துக்குப் பெருமை தேடிக் கொடுக்கும் நிகழ்ச்சிகளில் முக்கிய ஸ்தானத்தைப் பெற்றுவிட்டன. பல விதங்களிலும் நன்றாயிருக்கின்றன. ஆனால் ஷை நிகழ்ச்சிகளில் செய்தி விமர்சனத்தைக் குறைத்தால் இன்னும் நன்றாயிருக்கும் என்று ஒருவர் எழுதியுள்ளதை நானும் ஆதரிக்கிறேன்.

(4) ரேடியோ கச்சேரியின் நேரத்தை அதிகரிக்கவேண்டுமென்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம். திருச்சி நிலய நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்ப

வர்கள் பெரும்பாலோர் தமிழ் தெரிந்தவர்களே. இரவு 7-35 முதல் 7-50 வரை தமிழில் செய்திகளைக் கேட்டுவிடுவதால் திரும்பவும் 9-20 க்கு ஆங்கிலத்தில் அதே செய்திகளைக் கேட்பது பலருக்கு சலிப்பாகவிருக்கும். ஆகையால் கச்சேரிகளை 7-50 முதல் 10 மணி வரை தொடர்ந்தாற்போல ஒலிபரப்பினால் பாடுபவர்களின் கற்பனையை நன்கு வெளிப்படுத்தவும், ரஸிகர்களின் அவாவைத் திருப்தி செய்யவும் சௌகரியமாயிருக்கும். ஆங்கிலத்தில் செய்திகளைக் கேட்க விரும்புவோர் டில்லி நிலையத்திலிருந்து கேட்கலாம். இதனால் எல்லோருடைய இஷ்டங்களும் திருப்தியாகும்.

லா:—மற்றபடி ?

நி:—அஞ்சல் செய்யும் விஷயத்தில் திரும்பவும் குறைகள் தலைதூக்க வாரம்பித்துவிட்டன. சில சமயம் பிரஸித்திபெற்ற வித்வான்களின் கச்சேரிகளை மற்ற நிலையத்தில் ரிலே செய்வதில்லை. ஆனால் பல அம்சங்களிலும் அடாஸாயிருக்கும் சங்கீதம் என்னும் பெயருடன் கூடிய சப்தத்தை ரிலே செய்வது தலைவேதனையாயிருக்கிறது. அதிலும் சனிக்கிழமை மாலையில்தான் உபத்திரவம் சகிக்க முடிவதில்லை. இவ்விஷயத்தில் திட்டமான கொள்கைவேண்டும். ராஜாரத்தினம்பிள்ளை, ராமாபாகவதர், ராஜா ஐயங்கார் முதலியவர்களின் கச்சேரிகளை ரிலே செய்யாது, எஸ். பி. மதுரம், டி. வி. லக்ஷ்மிபோன்றவரின் சங்கீதத்தை ரிலே செய்வது விநோதமாயிருக்கிறது.

லா:—சென்ற மாதத்திய விசேஷ நிகழ்ச்சிகள் எவை?

நி:—வாழ்க்கைப் பலகணி (தி) என்ற தொடரில் குமாஸ்தா, கிராமப் பள்ளிக்கூட வாத்தியார் முதலியவரின் வாழ்க்கைச் சித்திரம் மிக ரஸமாகவும் இயற்கையாகவும் ஒலிபரப்பப்பட்டது. மற்ற நிகழ்ச்சிகளுள் நாடகங்களுக்கு பாத்திரங்களை சிட்டி பொறுக்கி யளித்தது (தி 1) ஹாஸ்யரஸம் ததும்ப நன்றாயிருந்தது. அடுத்தபடியாக ஸ்ரீ கோடையிடி அவர்களின் சங்கீதாகலையைக் குறிப்பிடவேண்டும். (தி 11) ஆர்ப்பியின் அபூர்வ சிருஷ்டி "அதிமகா கலைஞன்" (தி 11) என்ற நிகழ்ச்சியைக் கேட்டது முதல் எடுத்தற்கெல்லாம் "ஹா ! கலை" "ஹா ! ஹா !" என்றெல்லாம் பிதற்ற வாரம்பித்துவிட்டான் நம்ம வெங்கிட்டு. பேஷாயிருந்தது. பூனைப் பெயர் வேட்டை (தி 13) மிகவும் ரஸிக்கத்தக்கதாயிருந்தது. அதே போலத்தான் பலிக்கவில்லை (தி 19) என்ற நிகழ்ச்சியும். ஜாலவித்தைக்காரனின் வேலைப்பாடுகளை (தி 12) கண்ணால் பார்க்கவில்லையே தவிர காதால் கேட்டு மிகவும் ரஸித்தோம். நடக்காத சம்பாஷணைகள் (தி 18) என்ற கற்பனை மிகவும் ருசிகரமாயிருந்தது. ராஜ்யஸ்ரீ என்ற நாடகம் (ம 25) நன்றாய் நடிக்கப்பட்டது. சிறுகதைகளை எடுத்துக்கொண்டால் சித்தன்னவாசல் கதை (தி 26); ஜௌரம்மா (தி 12) இரண்டுந்தான் முக்கியமாக குறிப்பிட வேண்டும்: பல அம்சங்களிலும் (நடை, வர்ணனை, பாவம், இயற்கை, கவர்ச்சி) சிறந்து விளங்கின. கிராமநாடக சபையார் (தி) வத்ஸலா கல்யாணத்தை வழக்கம்போல நன்றாக நடித்தார்கள். ஆனால் இலக்கணம் அதிகமாயிருந்தது. கிராமப் பேச்சாயில்லை. ராம நாடகம் ஒவ்வொரு ஞாயிறன்றும் விமரிசையாக ஒலிபரப்பட்டது.

லா:—கச்சேரிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடவில்லையே.

நி:—முதலிலேயே சொன்னதுமாதிரி பல கச்சேரிகள் விசேஷமாயமைந்தன. முக்கியமாக இரு இளம்காயகிகளைக்குறிப்பிடவேண்டும். குமாரி அனுசூயா(ம12), குமாரி பாலம்(தி 26) இருவரும் மிக நன்றாய்ப்பாடினார்கள். இவ்விருவரும் வெகு சீக்கிரத்தில் "நக்ஷத்திர காயகி" களாகிவிடுவார்கள்.

வனிதா மண்டலம்

(சென்ற மாதத் தொடர்ச்சி)

ஸாவி:—எந்த விஷயத்திலும் மரியாதையும் நாகரிகமும் தெரிய வேண்டும். யாசகம் கேட்பதுதான் வரவர எத்தனையோ விதங்களில் தினே தினே விருத்தியாகிக்கொண்டே வருகிறது. உதயமானல் அஸ்தமித்தால் அடேயப்பா! 'புடவை இல்லை' பாட்டு பாடுகிற கோஷ்டி ஒருபுறமிருக்கட்டும். பிள்ளையைப் படிக்கவைக்கணும், சம்பளத்திற்குப் பணம் வேண்டும். புத்தகம், பலகை, துணிமணி, இதற்கு வரும் ஜனங்கள் கணக்குவழக்கு இல்லை.

கல்:—ஐயோ ராமா! 'திருப்பதிக்குப் போகிறேன்' என்று வருகிற உண்மையாசகர்களைக்கூட நம்பமுடியாது சிலர் கிளம்பிவிடுகிருர்கள். குழந்தைக்கு ப்ரார்த்தனை. பெரியவர்களுக்கு ப்ரார்த்தனை. எத்தனையோவித பேச்சுக்கள்...கோவிந்தா என்ற பெயரைச்சொல்லும்போதே பயமாயிருக்கிறது. அதிலும் தாலி பிச்சை என்ருல் தேகமே சிலிர்க்கிறது. ஒரு பெரிய சுமங்கலி தாலிப்பிச்சை என்று கேட்டாள். ஒத்த ரூபாயை நான் தட்டில் போட்டேன். இன்னும் ஒருமாதம் சென்று அதே மனுஷி அதே பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு எங்க நாத்தனூராத்திற்கு வந்தாள். அங்கு நான் இருந்தேன். 'இதென்ன அநியாயம்! அன்று நாளைக்குத் திருப்பதிக்குப் போவதாகச் சொன்னீர்களே' என்றேன். விழிக்கிருள். என்ன சொல்வது?

இந்து:—சொல்வதாவது. ஆடிமாதம் பிறந்தால் உலகத்திலுள்ள அம்மன்கள்பேரில் பிச்சை. ஆவணிமாதத்தில் உரியடிபிச்சை, புரட்டாசி மாதம் கோவிந்தா பிச்சை. ஐப்பிசி மாதம் காவேரியம்மன் பிச்சை, கார்த்திகை மாதம் அண்ணுமலை தீபம், விஷ்ணுதீபம் முதவியவைகளுக்குப் பிச்சை, மார்கழி மாதம் தனுர்மாத பஜனையை முன்னிட்டும் வைகுண்ட ஏகாதசிக்கும் பிச்சை. தை பிறந்தால் பொங்கல் பிச்சை. தை பிறந்ததுமுதல் ஆனி மாதம் முடிவுவரையில் கல்யாணம், உபநயனம் போன்ற பிச்சைகள்.

பானு:— ஏன்! அதற்கு மத்தியில் எத்தனையோ கிழவர்கள் சம்ஸ்க்ருதமும் தமிழுமாய் ச்லோகங்கள், பாட்டுகள் இன்னும் நல்ல விஷயங்கள் முதலியவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு 'கண்வைத்தியத்திற்கு வந்தேன்... பெண் கல்யாணத்திற்கு வந்தேன்...இல்லையா! இதுபோல் பல்லவிகளைப் பாடிப் பணம் வாங்குவது. அப்பப்பா! யாசகத்தொல்லையைப் பொறுக்கவே முடியவில்லை. நம் தேசத்தின் துர்ப்பாக்யத்தில் இதொரு பாகம் போலும்.

மங்:—யாசகம் கேட்பதும் கொடுப்பதும் ஒருபக்கமிருக்கட்டும். அவர்கள் செய்யும் அநியாயமும், அசட்டு அட்டகாசங்களும், துடுக்கு வார்த்தைகளும்தான் பிடிக்கவில்லை. நாலணு கொடுத்தால் அதை த்ருப்தியாய் வாங்கிச் செல்லாமல் "உங்கள் மனதுவைத்தால் இதைப்போல் நாலுபங்கு கொடுக்கலாம். இதுதானு ப்ரமாதம்?" என்ருள் ஒரு அம்மாள். மனதுவைத்துக் கொடுக்காமலேயே இருந்தால் அப்போது என்னசெய்வது என்று நினைக்கவில்லையே.

கல்:—இன்னெரு வேடிக்கை பார்த்தாயா! அரிசியாக பிச்சை வாங்கினல் அதைச சமைக்க விறகு, விறட்டி சாமான்கள் முதலியன தேட

வேண்டும். "தினம் சமயத்திற்குப் பத்து வீட்டிற்குப்போய் ஒருபிடி சாதம், ஒரு வாய் குழம்பு முதலியன வாங்கிவிட்டால் தயாராய் இலையில் போட்டு விடலாம்" என்கிற யுக்தியைக் கண்டுபிடித்து ஒரு அம்மாள் தினம் வருகிறாள் வருபவள் 'உங்களுக்கென்ன ஒரு கவளம் அன்னம் போடுவதில் குறைந்து விட்டதா! என்ன ப்ரமாதம்! போடுங்களேன்." என்று அதிகாரம்வேறு செய்கிறார்கள். எப்படியிருக்கிறது மனோபாவம் பாரு.

ஸா:—இன்னொரு வேடிக்கை பாரு. இன்னும் இரண்டு மூன்று பாட்டிகள் கிளம்பியிருக்கிறார்கள். "அம்மா! கொயந்தைக்கு ஜூரம். கொஞ்சம் காப்பி பொடியோ, காப்பியோ வேணும்....மகளுக்கு சீதபேதி, கொஞ்சம் மோரு வேணும். பாலு வேணும்; சக்கரை வேணும்" என்று இந்த சாமான் களை மட்டும் ஒவ்வொரு தெருவுக்கு ஒருத்தியாகக் கிளம்பி யாசிக்கிறார்கள். எங்கவீட்டு பசங்கள் அந்த கிழவியைக் கோயிலில் கண்டால்கூட "மோரு பாட்டி! காப்பிப்பொடி பாட்டி" என்றுதான் கூப்பிடுகிறார்கள். என்ன யாசகமோ! என்ன வேடிக்கையோம்மா!

மங்:—முன்பெல்லாம் உண்மையில் இல்லாதவர்களே, ஏற்பது இகழ்ச்சி என்கிற ஔவையின் வாக்கின்படி எத்தனையோ நடுங்கி வெட்கிக் கேட்பார்கள். இக்காலத்தில் இதையோர் தொழிலாகக் கொண்டு யாசகம் வாங்குவதையே சிலர் வியாபாரம்போல் கொண்டிருப்பதனால்தான் உண்மை யான யாசகர்களைக்கூட நம்பமுடியாத காலமாயிருக்கிறது. என்ன செய் வது ?...என்ன கிளம்பிவிட்டீர்கள்? குங்குமம் இட்டுக்கொண்டு போகலாம்.

பழமொழியா?
நடைமொழியா?

வை. மு. கோ.

யார் எந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசினாலும் எந்த பாஷையில் பேசி னாலும் நடுநடுவே ஒருபழமொழியாவது வாராமல் பேசுபவர்களைக்காண்பதே அரிதாயிருக்கிறது. முக்யமான விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசும்போது அதற்குச்சரியான பழமொழிகள் ஞாபகத்துக்கு வராவிட்டால் "என்னமோ சொல்லுவார்களே அந்தமாதிரி"...என்று ஒருவார்த்தையை வீசுகிறார்கள். விஷயத்திற்கு ஏற்றாற்போல் பழமொழிகள் நினைவிற்குவந்துவிட்டால் விடுபவர்கள் உண்டா!

பழமொழிக்கே ஒரு தனி ருசியும் சக்தியுமிருக்கிறதை யாறும் மறுக் கவேமுடியாது. சட்டதிட்டம் போடுவதுபோல் ஒரு பழமொழியை ஆணித்திறமாக அறைந்துபேசினால் பேசுகிற விஷயத்திற்கே ஒரு மதிப்பும் சிறப்பும் உண்டாவதை நாம் நம் நடைமுறைப்பேச்சிலேயே அறிகிறோம். ஒரு எஜமானே அக்ரமம் செய்வதைக்கண்ட பிறர் "வேலியே பயிரை அழிப்பதுபோலிருக்கிறது" என்று சொல்லும்போது சொல்பவர்களுக்கு ஒரு த்ருப்தி, கேட்பவர்களுக்கு நம்பிக்கை. பழமொழிக்கு ஆளாகிய எஜ மானுக்கு மனத்தில் சுறுக்கென்று தைக்கிறது. திரும்பத்திரும்பச் சொல்வ தால் ஒருவேளை திருந்தினாலும் திருந்தலாம். எறும்பூறக் கல்லும் தேயும் என்பது சரியாகிவிடுமல்லவா?

தங்கள் பெண்ணைப் புக்ககத்திற்கு அனுப்பியபிறகு அங்கு சரியாக பெண்ணை நடத்தவில்லை என்ற குறையைப்பற்றிப் பெண்ணின் தாயார் பேச உட்கார்ந்தால் எத்தனை பழமொழிகள் முளைத்துவிடுகின்றன பாருங்கள்.

பாட்டி:—என்டியம்மா ! பெண்ணிடமிருந்து கடிதம் வந்ததா ?

தாயார்.—உம். போதும் சவரணை. 'அம்மாத்திரம் உண்டானல் அடுக்துப்பட்டு வாழமாட்டேனா ? துந்தாணி உண்டானல் குத்திப்புடைச்சி வாழமாட்டேனா' என்றாளாம். அதுபோல அத்தனை பாக்யங்கூட உண்டா ! கிளியை வளர்த்துப் பூனையிடம் கோடுத்துவிட்டேனே பாட்டி ! குழந்தைக்கு அங்கு என்ன சுகமிருக்கிறது. 'உரலுக்கு ஒரு பக்கம் இடி. மத்தளத்துக்கு இரண்டு பக்கமும் இடி' என்பதுபோல் குழந்தை, மாமியார் நாத்தனாரிடம் நடுங்குமா ! கணவனுக்குப் பயப்படுமா ! பாக்குவெட்டியில் அகப்பட்டதுபோல் அதன் கதியிருக்கையில் கடிதமாவது கண்ராவியாவது?

பாட்டி:—மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடித்தாளாம். அதுபோலே இருந்து இருந்து இந்த சம்மந்தத்தே தேடிக் குடுத்தே. உன் சம்மந்தியம்மாளே பாக்கறபோதே அகத்தினழகு முகத்துலே தெரியும் என்றதுபோல் தெரிந்துவிட்டது. அப்பவே சந்தேகப்பட்டதுபோலே இருக்கு. குடிக்கு மருமகளும், கொடிக்கு காயும் பார்க்க எத்தனையோ அழகும் ஆசையுமாயிருக்கும் என்பார்கள். அந்த பத்திரகாளிக்கு அது ஏன் தெரியல்லே ? வாசல்லே வெளிலே வரக்கூடாதுன்னு கட்டு திட்டம் செய்ருளா !

தாயார்:—பாட்டீ ! வீணு என் வயத்தெரிச்சலை களப்பாதெங்கோ ! நீறு பூத்த நெருப்புபோலே நான் எல்லாத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு இருக்கிறேன். பேத்தவள் உண்டானு குத்திண்டு சாவான்னு சொல்லுவா ! குழந்தெயே அவா படுத்தற படுகளத்தேக் கேட்டா கல்லுங் கரையும் மண்ணும் உருகும். எல்லாவற்றையும் கேட்டும் நான் சாகாமல்தானே இருக்கிறேன். வாழா வீட்டுக்கு மா நாயைப்போலே அந்த அத்தை கிழம் இருக்கிறது பாருங்கள்; அந்த கிழம் பண்ற அமளி சொல்லமுடியாதாம். அத்தைக்கு அதிகாரமும் அக்கினிக்கு ஆஹுதியும் கொடுத்துவிட்டால் ஜ்வாலைக்குக் கேட்க வேண்டுமா! குழந்தை என்னதான் செய்யும்? இங்கே வளர்ந்த செல்லமென்ன! சிறப்பென்ன? அங்கே அதை அரிசீன்னு அள்ளுவாரில்லே. உமீன்னு ஊதுவாரில்லே. அத்தனை அலக்ஷியமாயிருக்கிறதாம். கொடிக்குக் காய் மீதியா? அந்த மாப்பிள்ளை அவளை அழைத்துக்கொண்டு இங்கு வந்தால் நான் தாங்கு தாங்குன்னு தாங்கமாட்டேனு ?

இப்படியாக அந்த விஷயத்தில் பழமொழிகள் கணக்கிடமுடியாது கிடக்கின்றன. அதே ஒரு மாமியார் நாட்டுப்பெண்ணைப்பற்றிபேசும்போது "வக்கில்லா மூளிக்கு வாயைப் பாரு" பெண்ணைப் பேத்து வளத்திருக்கிற பவிஷுக்கு ரெண்டு கை போதாது. ஒரு காரியம் செய்யத் தெரியுமா! பாட்டு, கதை ஏதாவது தெரியுமா ! பேயை வளக்கறப்பலே பெண்ணை வளர்த்திருக்கா. வந்ததும் பேய்; வளர்த்ததும் பேய்; கோண்டுவந்ததும் கோள்வாய்ப் பேய். எல்லாம் என் தலையெழுத்து. போயும் போயும் போரசல்லே காலை வைத்தேன். கோக்குக்கு ஒன்னே மதி...தான் பிடித்த முசலுக்கு மூணே கால் என்பதுபோல் அந்த மனிதன் பிடித்த பிடிவாதத்தில் இந்த காரியம் நடந்தது. கத்தரிக்காய் சொத்தையானல் அறிவாள் மணைமீது பழி என்ன? பிள்ளையாண்டான் கொடுக்கற எடத்துலே அந்த சிறுக்கி தலை நாறுகிருள்." என்று புராணம் படிக்கிருள்...அடுத்த தரம் இன்னும் யாரிடமாவது போவோம்.

வினா:—பெரிய மனிதர்கள்போல் நடந்துகொள்பவர்கள் யார்?

விடை:—குறைந்தது நாலைந்து தடவைகள் இன்ஸால்வென்ஸி வாங்கியவர்கள், கடன்காரர்களுக்குப் பட்டைநாமத்தைப்போட வழிதேடுபவர்கள், தாசி வீடு போகிறவர்கள், பிறருடைய காரில் ஊர் சுற்றுகிறவர்கள், பிறர் வீட்டில் சாப்பாட்டைக் கழிக்கிறவர்கள், பணமில்லாது சினிமா பார்க்கிறவர்கள், ஓசியில் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் முதலியன படிப்பவர்கள், உண்மையான பெரிய மனிதர்களின் பின்னால் சுற்றுகிறவர்கள், சினிமா நக்ஷத்திரங்களை காக்காய்ப் பிடித்து அவர்கள் பின்னே வால்போல் அலையும் ஆத்மாக்கள். இல்லையா! இதுபோல் பல ப்ரக்ருதிகள் உண்டு. உண்மையில் யோக்யதை இருப்பவர்களிடம் ஒரு ஆடம்பரமும் இருக்காது.

2. உன்னைப்பற்றி நீயே பெருமையாக நினைத்துவிடுவதில் பிரயோஜனமில்லை. பிறருடைய வாயிலிருந்து என்ன அபிப்ராயம் வருகிறதோ, அதுதான் உனக்கு ப்ரதானம்; பெருமை...கீர்த்தி...

3. வினா:—தம் வீட்டுத் தேளைக்கூட உயர்வாகச் சிலர் ச்லாகித்துப் பேசுகிறார்கள். தேளின் குணம் இவர்களுக்கு வந்துவிட்டதென்று எண்ணமா அன்றி தேளைக்கூட அறியும் சக்தியில்லை என்று அர்த்தமா?"

விடை:—இரண்டிலும் கொஞ்சம் உண்மையிருப்பினும் கர்வமும் பெருமையும் எல்லைகடந்துவிட்டதன் பயன்தான் இது.

4. தம் வீட்டில் தினம் தேவாமிருதமே புசிப்பவர்களானாலும், பிறர் வீட்டிலிருந்து கிடைக்கும் வெகு சாதாரண பண்டத்தை அலக்ஷியம் செய்யாது புசிப்பவர்கள்தான் உண்மையில் பெருந்தன்மையும், மனிதசுபாவத்தையும் உடையவர்கள். பிறர்பொருளை அலக்ஷியம் செய்யும் தம்மைக் கடவுள் அலக்ஷியம் செய்வார் என்பதே சிலருக்கு மறந்துவிடுகிறது.

5. தம்மிடம் கல ஊழலை வைத்திருக்கும் மனிதர்கள்தான் பிறருடைய விஷயத்தில் அதிக ச்ரத்தை காட்டி வம்புபேச சற்றும் வெட்கமின்றி வெளியே வருகிறார்கள். இவர்களுடைய சரித்திர நாற்றத்தை யறிந்தவர்களின் பரிகாஸத்தையும் இழிவையும் இவர்கள் வெகு விரைவிலேயே மறந்துவிடுகிறார்கள்போலும்.

6. பக்திமானாகவிருக்கும். கணவனை அலக்ஷியம் செய்துப் பேசுவதை சில புண்யவதிகள் பெருமையாகக்கருதுகிறார்கள். கணவன் தான்தோன்றியாய்த் திரிந்தால் சந்தோஷப்படுவார்களோ என்னவோ!...

7. எப்போதும் நல்லதையே எண்ணி நல்லதையே செய்து நல்லவர்களிடமே சகவாஸம் செய்கிறவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மையே கிடைக்கும். உள்ளொன்றும் புறமொன்றும் வைத்து நடப்பவர்களுக்குப் பகவானும் இரண்டுவிதந்தான் காட்டுவார்.

விகட வெடிகள்

"விருச்சிகம்"

ஆசாரமாக ஒரு ப்ராம்மணர் அவசரஅவஸரமாக பஸ்ஸில்வந்து ஏறினார். அடுத்து நிற்குமிடத்தில் ஒரு பால்காரன் தலையில் பாற்குடத்துடன் ஏறி உட்கார்ந்தான். முதலில் ஏறிய ப்ராம்மணர், "அடெடெடெ! சற்று தூர உட்காரப்பா...மேலே படாதே...ஜட்ஜ் வீட்டில் இன்று ச்ராத்தம்...10 மணிக்குள் முடியவேண்டுமென்று சீக்கிரமாக வரச்சொன்னார்...நான் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு மடியாக ப்ராம்மணார்த்தத்திற்கு சீக்கிரம்போய்ச் சேருவதற்காக பஸ்ஸில் போகிறேன். தள்ளி உட்காரு" என்றார். வண்டியிலிருந்தவர்களின் நகைப்பு வண்டியை ஒரு குலுக்கு குலுக்கியது.

* * * * *

மனைவி:—ஒங்களைத்தான். இதோ எட்டிப் பாருங்கோ! எதுத்தாத்து சுப்பு ஆமடையாளிடம் ஆசையாய் கீரையைத் திருத்தித்தருகிறார் பாருங்க.

புரு:—அவளைவிட நீ அதிர்ஷ்டக்காரிதான். கீரையைத் திருத்துவது மட்டுமின்றி சமைத்தும் உன் இலையில் வைக்கிறேனே.

* * * * *

கண:—போடீ! சனியன் பிடித்தவளே! வாயைப் பாரு.

மனை:—அட...கூத்தே!...கர்மாந்திரம் பண்ணிவைக்கும் புரோகிதம் மட்டுந்தான் தெரியும்னு பாத்தேன். ஜோஸியங்கூட எப்போ கத்துண்டு எனக்கு சனி பிடிச்சத்தைப் பாத்தீங்கள்?

* * * * *

திம்மன்:—ஏண்டா! பூனையை எதற்காக வளர்க்கிறாய்? அபசகுனப் பீடையாயிற்றே!

பொம்மன்:—சும்மாவா வளக்கறேன். எதிர்வீட்டுக்காரி என்னேரம் பார்த்தாலும் வெளியில்வம்பளக்கப்போகிறாளாம். அவளுக்கு சகுனம், சாஸ்திரம் இவைகளில் அதிக நம்பிக்கை. அவள் புறப்படும்போது பூனையை விட்டுவிட்டால் அவள் போகாது உள்ளே போய்விடுகிறாள். இதற்காக அந்தம்மாளின் கணவர் எனக்கு மாதம் 5 ரூபாய் கொடுக்கிறார். தெரியுமா!

* * * * *

கணவன் ஜோபியிலிருந்து தினம் பெண்டாட்டி பணத்தைத் திருடி தன் பெட்டியில் சேர்ப்பாள். கணவனோ பெண்டாட்டியின் பெட்டிக்கு மாறு சாவி போட்டுப் பணம் திருடுவான். இருவருக்கும் இத் திருட்டைக் கண்டுபிடிக்க ஆசை. ஒருதினம் இருவரும் ஒவ்வொரு மூலையில் பதுங்கிக் கொண்டு திருட்டைக்கண்டுபிடிக்க உஷாராயிருந்தார்கள். இவர்களுடைய 6 வயது பெண்ணுக்கு தாய் தகப்பன் செய்கை தெரியுமாதலால் அது அப்பாவிடம் ஓடி காதோடு "அம்மா மூலையிலிருக்கிறாள்; பெட்டியைத்திறக்காதே" என்றது. அதேபோல் தாயிடம் ஓடி, "அப்பா கட்டிலின் கீழே இருக்கிறார். ஜோபியில் கை வைக்காதே" என்றது...இருவருடைய களவும் தெரிந்ததும் முகத்தில் அசடு வழிய வெளியே வந்தார்கள்,

வாணியின் பிரசாதம்

ஸாஹித்யகர்த்தா : வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்.

ராகம் - கங்கணாலங்காரி: தாளம் - ரூபகம்:

பல்லவி

தல்லி நின்னு நெர நம்மிதி
சரணாகத ரக்ஷகி தேவீ !

அநுபல்லவி

சல்லக நீது கடாக்ஷமுனு
சந்ததமு கோருசுன்னானு

சரணம்

கருணாஸாகரி நீவே
தருண மிதே காவவம்மா !
அரநிமிஷமு நின்னுமரவக
ஸ்மரியுஞ்சிதி கோதாநாயகி !

கருத்து

சரணாகதரக்ஷகீ ! தாயே ! உன்னை அநவாதமும் நம்பி இருக்கிறேன். உன்னுடைய அமிருதம்போன்ற குளிர்ந்த கடாக்ஷத்தைக் கோருகிறேன். கருணையங்கடல் நீயே யல்லவா ? தருணம் இதுவே யாகும். காப்பாற்ற வருவாய் தாயே ! அரை நிமிஷங்கூட உன்னை மறக்காதுஸ்மரிக்கும் கோதாநாயகியைக்காப்பாற்றவருவாய்தாயே!

ஸ்வரப்படுத்தியவர் : ஸ்ரீ. ஏ. பார்த்தசாரதி.

52-வது **மேளகர்த்தா.**

ராமப்ரிய

ஜன்ய ராகம்.

கம்கணாலம்காரி

ஆரோஹணம்—ஔடவம்.

ஸ	க	ப	த	நி	ஸ்
	அம்		ச	கை	

அவரோஹணம்—ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்	நி	த	ப	ம	க	ரி	ஸ
	கை	ச		ப்ர	அம்	ஸா	

ராகம்-கம்கணாலைம் காரி: சதுரஸ்ர ஜாதி-ரூபக தாளம்:

பல்லவி

1 ; ●ஸா	ஸா கா ; பா	த நி ஸ்ா	நீ தா பா மா
தல்	லி நின் னு	நெ ர	ந ம் மி தி
கா பா	த நி ஸ்ா நீ தா	பா ;	தா நி த ப ம க ரி
ச ர	ணா க த	ர	க்ஷ கி தே
2 ஸ நி ●ஸா	ஸா கா ; பா	த நி ஸ்ா	நீ தா நி த ப ம
லீ தல்	லி நின் னு	நெ ர	ந ம் மி தி
கா பா	த நி ஸ் ரி ஸ் நி தா	பா ;	தா நி த ப ம க ரி
ச ர	ணா க த	ர	க்ஷ கி தே
3 ஸ நி ●ஸ்ா	ஸா கா ; பா	த நி ஸ்ா	நி ஸ் ரி ஸ் நி த ப ம
லீ தல்	லி நின் னு	நெ ர	ந ம் மி தி
கா பா	த நி ஸ் க் ரி ஸ் நி த	பா ;	தா நி த ப ம க ரி
ச ர	ணா க த	ர	க்ஷ கி தே
ஸ நி ●			
லீ			

அநுபல்லவி

1 ; ●ப த	பா மா கா பா	தா நீ	; ஸ்ா ரீ ஸ்ா
ச ல்	ல க நீ து	க டா	க்ஷ மு னு
2 ; ●ப த	நி த ப ம கா பா	த நி ஸ்ா	, நி ஸ்ா ரீ ஸ்ா
ச ல்	ல க நீ து	க டா	க்ஷ மு னு
1 ; ●ப த	நி ஸ் ரி ஸ் நி த ப ம	க ப தா	நீ ஸ்ா ரீ ஸ்ா
ச ல்	ல க நீ து	க டா	க்ஷ மு னு
ஸ்ா ;	க்ா க் ரி ஸ் நி தா	ப த நி ஸ்	ரி ஸ் நி த ப க ரி
ஸ ம்	த த மு	கோ	ரு சு ன்னு
ஸ நி ●			
னு			

சரணம்

; ●ப ப	பா ; பா ;	பா ப ம	ப ம க ரி ஸா ;
க ரு	ணா ஸா	க ரி	நீ வே
ஸ நி தா	நீ ஸா ரீ ஸா	கா பா	க ப த நி ஸ் நி தா
த ரு	ண மி தே	கா	வ வ ம் மா

; ● நி த	பா மா கா பா	தா நீ	ஸ் நி த நி ஸ் ரி ஸ்ா
அ ர	நி மி ஷ மு	நின் னு	ம ர வ க
; ● நி த	பா மா கா பா	தா நீ	ஸ் நி த நி ஸ் ரி ஸ்ா
அ ர	நி மி ஷ மு	நி ன் னு	ம ர வ க
ஸ் ா க் ா	க் ா ரீ ஸ் நி தா	ப த நி ஸ்	ரி ஸ் நி த ப ம க ரி
ஸ் ம ரி	யு ம் சி தி	கோ	தா நா ய
ஸ நி ●			
கி			

முக்தாயிஸ்வரம்

; ● ஸ ா	ஸ - கா பா - க ப த	நி த ப ா	, த நி த ப ம - ப த
, நி - த நி	ஸ்ரி - ஸ்ா , - ரிஸ்நி	த நி ஸ் நி	, த - ப ா ம கா ரி
ஸ நி ●			
● த நி	ஸ-கா பா ம - க ப	தா - ப த	, நி ஸ் ரி- ஸ் ா க் ா
ரி - ஸ் நி த	,- நி தா ப ம க-ரி	, ஸ ா நி	ஸ க ப ா - ம க ா ரி
ஸ நி ●			

உபாத்தியாயரின் தமாஷ்

வினு:—பாலிலே உயர்ந்த பால் என்ன பால்,

ஒரு பையன்:—பசுவின் பால் சார்!

உபா:—இல்லே.

இன்னொருவன்:—இல்லேசார் ! ஆட்டுப்பால். அதுதான் மகாத்மா காந்திகூட சாப்பிடுகிறார்.

உபா:—இல்லே.

மற்றொருவன்:—திக்காக்காப்பிக்கு ருசியாயிருக்கும் எருமைப்பால் சார்!

உபா:—இல்லே.

வேறொருவன்:—சார் ! சார் ! தாய்ப்பால்தான் வெகு ஒசத்தி என்று எங்க டாக்டர் சொல்வார் சார்!

உபா:—இல்லேடா ! பாலிலே உயர்ந்தபால் ப்ரின்ஸிபால்...(ஒரே சிரிப்பு.)

* * * * *

உபா:—டேபிலில் உயர்ந்தது எது?

ஒருவன்:—கருங்காலி டேபில்.

உபா:—இல்லே.

இன்:—சலவைக்கல் டேபில்.

உபா:—இல்லே.

மற்:—கண்ணாடி டேபில்.

உபா:—இல்லே. கான்ஸ்டேபில். (சிரிப்பு.)

17

கடமையைச் செய்த காரிகை

உண்மையில் ஆனந்தமான போஜனத்தை உண்டு அந்தராத்மா த்ருப்தியடைந்த இன்பத்துடன் தேவராஜன்படுத்திருந்தான். "ரமாவுக்கு இத்தனை அருமையானசமையல்கூட செய்யத்தெரியுமா! என்ன ஆச்சரியம்! ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் இத்தனை தேர்ச்சி பெற்றிருப்பதனுல்தான் அவள் எந்த வகையில் சென்ருலும் உயர்வடைந்துகொண்டே வருகிருள். இதுகாறும் அவளுடன்கூடவிருந்தும், அவள் சமையலைச்சாப்பிடாமலும் அதன் ருசியின் அருமையை அறியாமலும் போய்விட்டோமே"...என்றுகூட அவன் மனது நினைத்தது.

அச் சமயம் அவன் தகப்பனுரின் ஆதி வார்த்தைகளும் நினைவிற்கு வந்தன. "தேவாமிருதம் என்றும், திகட்டாக் கனி என்றும் கூறி ஆளைமயக்கிக் கொடுக்கும் ஓட்டல் பக்ஷணங்களில் முக்கால் வாசியும் விஷத்திற்கு ஒப்பானவையடா! வீட்டில் அன்புமயமான இதயத்துடன் உன் தாயார் செய்து கொடுக்கும் உப்புச் சீடையிலும் அரிசி உப்புமாவிலும் அததன்சுவை பாதி,உன் தாயின்பரிசுத்தமான இதயத்தின் ஆசியும் அன்பும் கலந்த ருசி பாதியாக இனிக்கும். இதை வெறுக்காதே. கடையில் காசுக்கு விற்கும் அந்த பண்டத்தில் நீ ஏதோ ஒரு சிறிது ருசியைக் காணலாம். உன் தாயின் ஆசியும் அன்பும் அதில் காணமுடியாது. தெரியுமா! தன் உதரத்தைப் பாலாக ஊட்டி வளர்த்தவள் கையால் பழய சாதத்தைப் போட்டாலும் அதுவே அமுதம். அதுவே ஆனந்தம். தேவா! என் தாயார் இருந்தவரையில் அந்த அமிருதம் என்னைப் பேரானந்தத்தில் ஆழ்த்தி வளர்த்தது. 'தாய்க்குப் பிறகு தாரம்' என்கிற பழமொழிப்படிக்கு இன்று உன் தாய் எவ்வளவு அருமை தெரிந்து என்னை ஊட்டி வளர்க்கிருள். இந்த மகிமையை உனக்கு விவாகமானபின்பு அறிவாய். அந்த தாய்க்கும், தாரத்திற்குந்தான் நம்முடைய அருமை தெரியும்; மற்றையோருக்குத் தெரியாது. வீணே ஓட்டலுக்குப் போகாதே"...என்று கூறிய வார்த்தைகள் காதில் ஒலித்தன.

"உம்...இவையெல்லாம் பழங் கதைகள். கடந்துபோன நாட்களின் கனவுகள். அக்கால மெங்கே இக்கால மெங்கே? மலைக்கும் மடுவுக்குமாக ஆய்விட்டதே!" என்று தனக்குள் எண்ணியபடியே ஸிகரெட்டைப் பற்றவைத்தான்.

அக் குழந்தையின் தாயார் தர்மசங்கடமான நிலைமையில் தத்தளிக்கும் ரமாவின் காலை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு, "யம்மா! டாக்டரம்மா! கொயந்தையே பாக்கமாட்டீங்களா! என் வவுத்துலே பாலை வாக்க மாட்டீங்களா! நீங்களும் புள்ளெ குட்டிங்களெபெத்ததர்ம லச்சிமியாச்சே! சொம்மா நிக்கிறீங்களே! யம்மா! யம்மா! ஒங்களுக்கு கோடி புண்ணியமுண்டு யம்மா! எங்களுக்கு அஞ்சு குடிக்கி ஒரு சந்ததி இந்த ஒரே கொழந்தெம்மா! உசிரு பிச்சைக் குடுங்கம்மா! என் ஆத்தும்மா துடிக்குதம்மா. இந்தகொயந்தெ செத்துடுத்

துன்னா இதோடு நானும் செத்துடுவேம்மா!" என்று கதறுவதைப் பார்த்த ரமாவின் மனம் பாகாயுருகியது.

'சீச்சீ! உயிர்போகிற ஆபத்துக்கு உதவாது கைவிடுவதா தர்மம்? நம்மாலான வரையில் கடைசிமட்டும் பார்த்தும் கைத்தவறுமாயின் அது தெய்வ சங்கல்பமாகும். இத்தகைய சமயத்திலா சபதத்தை நினைத்துப்பேசாதிருப்பது?' என்று ஒருவினாடி துடித்தாள். மீண்டும் மனங் குழம்பியது. தன் கணவன் பாதத்தின் ஆணையாகச் செய்த சபதத்தை மீறினால் அது எத்தகைய கொடும் பாவம்" என்று நினைக்க உடல் நடுங்கியது...

சில வினாடிகள் யோசனை செய்தாள்.

கூட வந்தவர்களின் தவிப்பு கூற முடியாது. கல்லும் கரையும்படி அவர்களும் ரமாவைவேண்டிக் கண்ணீர்விட்டுக்கதறினார்கள்.

அந்தோ! என்ன பரிதாபம்! என்ன சங்கடம். குழந்தைக்குபேச்சு மூச்சில்லை அப்படியே சவம்போலக் கிடக்கிறது. ரமாவை அவர்கள் சாதாரண டாக்டராக எண்ணவே இல்லை. உண்மையில் கடவுளென்றேஅவர்களின் இதயத்தில் பரிபூர்ணமான நம்பிக்கை உண்டாகியது. ரமாவின் அந்தரங்க விஷயங்களும் சபதத்தின் விபரீதமும் அவர்களுக்கென்ன தெரியும்? அவள் பேசாது நிற்பதால் பின்னும் பயமும் திகிலும் அவர்களைக் கப்பிக்கொண்டு, இதயத்தைத்துடிக்கச் செய்தன.

உடனே மாடிக்கு ஓட்டமாக ஓடினாள். அப்போதுதான் முன்புசொல்லியதுபோல் தேவராஜன் ஸிகரெட்டைப்பற்றவைத்துக் கொண்டிருந்தான். ரமா மிகவும் தைரியமாக அவன் கையிலிருந்த ஸிகரெட்டை வெடுக்கென்று பிடுங்கி எறிந்தபடியே அவன் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு, 'டாக்டர்! ஆபத்தான நிலையிலுள்ள ஒரு குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். தயவுசெய்து வந்து அதற்கு வைத்தியம் செய்யவேண்டும். அதன் உயிர் மீண்டும் வருமாயின் புனர் ஜென்மத்தை நீங்களே உண்டாக்கியதுபோலான புண்ணியமுண்டாகும். தயவுசெய்து வாருங்கள்...வாருங்கள்... யோசனை வேண்டாம். தாமதம் செய்யாதீர்கள்'' என்று கண்ணில் ஜலம் சொட்டியவாறு தேவனின் கையைப் பிடித்து இழுத்தாள்.

தேவனுக்கு இது ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாயிருந்தது. "ஏன் என்னைக் கூப்பிடுகிறாய்! நீயே பார்ப்பதற்கென்ன!'' என்றான்.

ரமா:—ஐயோ! இச் சமயம் இந்த வீண் தர்க்கம் வேண்டாம். செய்துள்ள சபதத்தை மீறும் அல்பபுத்தியுடையவளென்று என்னை நினைக்கவேண்டாம். வாருங்கள்! வாருங்கள்—என்று தடதட வென்று அவனை இழுத்துக்கொண்டு கீழே வந்து பரிதாபகரமான காக்ஷியைக் காட்டி, விஷ மருந்தைத் தின்றுவிட்ட விவரத்தைக் கூறி அதற்கு உடனே மாற்று கொடுக்கவும், ஊசி குத்தவும், வாந்தியும் பேதியுமாகி வயிற்றிலுள்ள விஷம் ரத்தத்தில் கலக்காதுவெளிப்படவுமான முறைகளைத் தானே அவனுக்குக் கூறி எல்லாவற்றையும் அவன் கையினாலேயே செய்வித்தாள்.

மூர்க்ககுணமுடைய தேவராஜனும் பொறுமையாய் சகலமும் செய்து வெகு அக்கரையாகக் குழந்தையின் பக்கத்திலேயே இருந்தான். ரமாவும் குழந்தையின் தாயாருக்கு தேறுதல்கள் கூறுவதும் குழந்தையிடம் வந்து பார்ப்பதுமாகவிருந்தாள். இந்த தடபுடலில் ரமா தன் சாப்பாட்டை அடியோடு மறந்தாள். எப்படியாவது இந்த குழந்தை பிழைத்தால்போதுமென்று கடவுளைபிரார்த்தனைசெய்தாள். குழந்தையுடன் வந்த ஜனங்களில் ஒருவர்கூட தண்ணீரும் குடிக்கவில்லை. அழுத கண்ணும் தொழுத கையுமாயிருந்தார்கள்.

பூஜை வேளையில் கரடி புகுந்ததுபோல சண்டாள நாகராஜன் வராதிருக்கவேண்டும் என்று ரமா பிரார்த்தித்துக்கொண்டே இருந்தாள். மாலை 4 மணி அடித்துவிட்டது. குழந்தைக்குத் தெளிவு உண்டாகவில்லை. ஆனால் நாடிமட்டும் சற்று நன்றாக வேலை செய்யவாரம்பித்தது. அதுகண்டு தேவராஜனே வியப்புற்றான். பொழுது ஏறஏற

நல்ல குறிகள் காணப்பட்டதோடு இனி குழந்தை பிழைத்துக் கொள்ளலாம் என்கிற தைரியத்தை உண்டாக்கியது.

இரவு முற்றும் ஓயாது கண் விழித்தபடியே தேவராஜன் கவனித்துச் செய்தது அவன் ஜென்மத்தில் இதுதான் முதல் தடவை. அவனையுமறியாத உத்ஸாகத்துடன் வேலை செய்தான். யாருடைய நற்காலத்திற்கோ நாகராஜன் ஒரு அவசர வேலை நிமித்தமாய் ஊருக்குப்போய்விட்டதனால் இங்கு தடங்கலின்றிக் கவனிக்கமுடிந்தது.

மறுதினம் காலையில் குழந்தைக்கு இனி பயமே இல்லை என்ற தைரியமும் நம்பிக்கையும் உண்டாகியதுகண்ட ரமாவின் உள்ளம் ஆனந்தமயமாய் நிரம்பியது. அவள் முகத்தில் இத்தனை நாட்களாய் மறைந்துகிடந்த ஒரு சோபை, வெற்றியின் ஜோதி தாண்டவமாடியது. தேவராஜனின் மனத்திலும் அப்படியே ஒரு இன்ப எழுச்சி உண்டாகியது. "அம்மா! அம்மா! தண்ணீ ஒணும்" என்று அந்த குழந்தை வாய்விட்டுச் சொல்லும்போது அதனுடைய தாயாரின் இன்பத்தை என்னென்று சொல்வது? வயிற்றில் அமிருதம் பொங்கியதுபோன்ற ஆனந்தமுண்டாகியது. "என் ராசா! என்மவனே! கண்ணூதொறந்து பாருடா எஞ்செல்வமே!" என்று அன்னையின் அன்பு ஜ்வலிக்கக் கூறினள். ரமா ஐஸ்கலந்த குளிர்ந்தஜலத்தை அதன் தாயாரிடமேகொடுத்து அவள்கையாலேயேகுடிப்பிக்கச்செய்தாள்.

குழந்தை தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டுத் தாயின் கழுத்தைத் தன்னிரு கைகளாலும் கட்டிக்கொண்ட காக்ஷியைக் கண்ட ரமாவின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் ஊற்றெடுத்தது. தேவராஜனின் கண்களும் குளம்போலாகியதென்றால் வேறு கூறவேண்டுமா! கைக் குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

பின்னும் ஒரு நாள் பூராவும் குழந்தையை வீட்டிலேயே வைத்துக்கவனித்து நன்றாகக் குணமாகியதும் வீட்டிற்கு அனுப்பினன். ரமாவின் சந்தோஷம் கூறவே திறமில்லையெனினும் தேவராஜனுக்கும் தனக்கும் உண்டாகிய ஒரு மனக்கோளாறுமட்டும் மாறவே இல்லை.

'ருசிகண்ட பூனை உறியைத் தாவியதாம்' என்பதுபோல் அன்று ரமாவின்சமையலின் இனிப்பை அறிந்த பிறகு அவன் ஓட்டலுக்குப் போவதை அறவே விட்டான். அவன் நற்காலத்தின் பலன் நாகராஜன் ஊரிலிருந்து வரவில்லை.

குழந்தை புனர்ஜென்மம் எடுத்த பெருமையும் ஆனந்தமும் அதன் பெற்றோர்களை இன்ப சாகரத்தில் மூழ்கச் செய்தது. பரம ஏழைகளான அவர்களிடம் பணமேது? ஒரு சிறிய தோட்டமுண்டு

183050

அதில் காய்த்த புடலை, அவரை, பூசனிக்காய் முதலியவற்றுடன் கஷ்டத்தின்கொடுமையில் காதிலிருந்த ஓலையை அடகுவைத்து வாங்கிய 5 ரூபாய் ரொக்கமும் வைத்து தம்பதிகள் குழந்தையுடன் மறுநாள் வந்து ரமாவை வணங்கினார்கள்.

ரமா, தான் தப்பித்துக்கொண்டு தேவராஜனிடம் அனுப்பிவிட்டாள். அவர்கள் தேவராஜனிருக்குமிடம் சென்று அவைகளை அவன் முன்பு வைத்து "சாமீ! எஜமானே! நாங்க ஏயெங்க! நீங்க சேஞ்சிருக்கற ஒபகாரத்துக்கு நாங்க ஓங்கிளுக்கி அடிமையாயிருந்து ஒயச்சாகூட அதுக்கு ஈடாகாதுங்க. என்னமோ, ஏயேமேலே தயெவெச்சு இத்தெ வாங்கிக்கணம். இந்த காய்கரிங்க எங்க சொந்த தோட்டத்துலே போட்டதுங்க. எஜமான் திருத்தியா சாப்பட ணுங்க. இந்த கொயந்தெக்கி உசிர் குடுத்த நீங்களும் அந்தம்மாளும் நூராவிசு போட்டிகிணு இருக்கணும். இந்த புண்ணியம் ஓங்களே தலே காக்கும்" என்று புகழ்ந்தார்கள்.

இதுவரையில் இம்மாதிரி ஏழைகளுக்கு வைத்தியமும் செய்ததில்லை; இத்தகைய ஏழ்மைப் பரிசும் பெற்றதில்லை; புகழ்வார்த்தைகளும் கேட்டதில்லை. அவனுக்கது மிகவும் ப்ரமிப்பாயிருந்தது. அந்த ஏழைகள் ஒரு ரோஜா மாலை கொண்டுவந்திருந்ததை தேவராஜனுக்குப் போட்டார்கள்.

இந்த காக்ஷியை தூரவிருந்து ஜன்னல் இடுக்கால் பார்த்த ரமாவின் உள்ளம் பூரித்தது. இன்ப உணர்ச்சியின் ஜோதி கண்களில் ஜ்வலித்தது. "அங்கு தேவதைகள் ததாஸ்து என்று ஆசீர்வதிக்க வேண்டும். இப்படியே புகழ் ஓங்கும்படிப் பகவான்கிருபைசெய்ய வேண்டும்" என்று அவளுடைய பரிசுத்த இதயம் நினைத்து கடவுளை வணங்கியது.

தேவராஜனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. ஒருமாதிரியாய் நெஞ்சையடைக்கும் துக்கத்தில் திளைந்தான். சற்று சமாளித்துக்கொண்டு..."உங்களுடைய வயிற்றில் கடவுள் பாலை வார்த்தது எனக்குப் பரம சந்தோஷமாயிற்று. குழந்தை பிழைக்குமென்றே நான் நினைக்கவில்லை" என்றான்.

இதற்குள் குழந்தையின் தாயார் பேசத்தொடங்கி "சாமீ! கலியுகத்து தன்வந்தரிண்ணுதான் நம்ப அம்மாளே ஒலகமே சொல்றதுங்க. அந்தம்மாத்தான் உயிருபிச்சை குடுத்தாங்க மவராசி! தர்ம லச்சிமி! அந்தம்மாளாலேதான் நாங்க கொயந்தெயெ உசிரோடே கண்டோம். அந்தம்மா நல்லா யிருக்கணும். நீங்க ஆயுசோடே

இருக்கணும்" என்று அவள் ரமாவைப்பற்றிச் சொல்லும்போது பழைய பொறுமையும் கண்களில் அசட்டுப் பார்வையும், முகத்தில் விகாரக் களையும் தோன்றின.

ஏழைகள் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போகும் போது சகுனியைப்போன்ற நாகராஜன் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்து கடகடவென்று உதட்டைப் புதுக்கி "பேஷ்! தேவா! மீண்டும் இதென்ன பிச்சைக்காரக்கூட்டம் வந்துவிட்டதா என்ன! யாரடா இத்தனை அவதாரங்கள்?"

என்று ஏளனமாகக் கூறுவதைக் கேட்டு மனம் நொந்த ஏழைகள் "ஆண்டவன் உண்டாக்கிய அவதாரங்கதானுங்க. ஏழைங் கன்னு இத்தனெ கசப்பாக்கீதா? நீ மாத்திரம் மவராசனு இப்படியே பறந்தயா! இப்படியே இருக்கப்போறயா! போய்யா! போ!" என்று அலக்ஷியமாகச் சொல்லிக்கொண்டே போய்விட்டார்கள். எரியும் அடுப்பில் எண்ணெயை வார்த்ததுபோல் நாகராஜனுக்கு கோபம் பிரமாதமாய் வந்தது. அந்த ஏழைகள் போனபிறகு கற்றென்று காறித்துப்பினுன்.

கண்கள் சிவக்கத் திரும்பியபோது அந்த ஏழைகள் கொண்டு வைத்த காய்கரிகளைப்பார்த்துப் பரம அலக்ஷியத்துடன் "எண்டாவிதி யத்த வண்ணாரப்பானே! இந்த தரித்திரங்களிடம் காயும் கரியும் பிச்சைவாங்க ஆரம்பித்துவிட்டாயா!" என்று கூறியபடியே காலால் உதைத்துத் தள்ளினுன். இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ரமாவின் மனம் பதறியது. கரிகாய்களை அலக்ஷியமாய்த் தள்ளினுனேயன்றி தட்டிலிருந்த நோட்டின்மீது பார்வைவிழுந்ததும் அதைத்தூக்கி தன் ஜேபியில் போட்டுக்கொண்டவாறு "வாடா! உம்...எழுந்திரு. சாமியார் உன்னை அவசரமாகப் பார்க்கவேண்டுமென்ருர்" என்று தேவராஜன் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

ஏற்கெனவே ரமாவின்மீது பொருமைத் தீ மனத்தில் புகைந்து கொண்டிருக்கையில் நாகராஜனின் வார்த்தைகள் அனுகூலமாகவே தோன்றியதால் பதில் பேசாது மக்குபோலிருந்தான். பணத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டதையும் பொருட்படுத்தாது அவன் இழுத்த இழுப்புக்கு இணங்கி ஓடினுன்.

"அடே பாவி சகுனியே! மீண்டும் வந்துவிட்டாயா?" என்று ரமா நினைக்கும்போது நெஞ்சம் குமுறியது. அந்தப் பாவி ஒழிந்த பிறகு காய்கறிகளைப் பொறுக்கிக்கொண்டு உள்ளேசென்ருள். "ஏழைகளின் அன்பும் ஆசியும் அறியும் சக்தியற்றப்பாவியின்போதனை

உள்ளவரையில் என் கணவர் உருப்படுவதேது? ஈசா! அவன் நேசத்தை ஒழிக்கமாட்டாயா! அந்தப் பாதகனைப்பிரிக்க உனக்கு மார்க்கம் கிடைக்காதா!" என்று பகவானை வேண்டினாள். அவள் விதியை எண்ணி உழைக்கச்சென்றாளேயன்றி மனது படும்பாட்டை யாராலறியக்கூடும்? தவியாய்த் தவித்தது.

18

சிகண்டியிடம் சிக்கிய பேதை

இருவரும் காரில் போகும்போது தேவராஜன், ரமா எழுதிக் கொடுத்த கடிதத்தை நாகராஜனிடம் கொடுத்து "உன் பேட்டிக்காகத்தான் இது காத்துக்கொண்டிருக்கிறது" என்றான்.

நாகராஜன் கடிதத்தைப் பார்த்தவுடன் பிரமித்துப்போனான். "வண்டா! மாடு தானாகப்படிந்ததா! மூக்கணாங்கயிறு போட்டு இழுத்தாயா" என்று ஆச்சரியமாய்க் கேட்டான்.

தேவ:—உம்...ஒருவிதமான வார்த்தையுமே நடக்கவில்லை. அந்த கடிதத்தைக் கொடுத்துப் பதில் கேட்டேன். அடுத்த வினாடியே இது கிடைத்தது. எனக்கும் ஆச்சரியம் சொல்லமுடியாதுதான் பொங்கிற்று. எத்தனை சீக்கிரத்தில் எத்தனைஉயர்ந்தமாறுதல்கள்பார்த்தாயா?

இதற்குள் சாமியாரின் வீடு வந்துவிட்டதால் கடிதத்தைத் தன் ஜோபியில் வைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றார்கள். ஸ்வாமியார் வெகு குசாலாக வரவேற்று உட்காரச் செய்து ஜாதகத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டார்.

ஸ்வா:—ஒரு முக்யமான விஷயம். தங்கள் ஜாதக ரீதியாயும் தங்கள் மனைவியின் ஜாதகரீதியாயும், சில க்ரகங்கள் விரோதமாயிருக்கின்றன. இதனால்தான் வீட்டில் இத்தகைய மாறுதல்கள், ஒற்றுமையின்மை, சிறிது மனஸ்தாபம் முதலியன உண்டாகி இருக்கின்றன. இந்த க்ரகக்கோளாறுகள் இன்னும் சில வருடங்கள்வரை நீடித்திருக்கும்; அதுவரையில் மிகவும் ச்ரமங்கள் உண்டாகலாம். வியாதிகள் வரலாம்....

தேவ:—(அவசரமாக) அதற்குப் பரிகாரங்கள் ஒன்றுமில்லையா!

ஸ்வா:—இருக்கிறது. ஒரே ஒரு பரிகாரந்தான் கூறியிருக்கி

ரூர்கள். அதாவது சில மாதங்களுக்கு நீங்கள் இருவரும் பிரிந்திருந்தால் வெகு உத்தமம். மேற்குறித்த விபத்துக்களைத் தடுக்கலாம். இதைத் தவிர வேறு ஒன்றுமே இல்லை....

இதைக்கேட்டதும் தேவராஜனுக்கு மனது குழம்பியது. "பிரிந்திருப்பதென்றால் அவளை எங்கே துரத்துவது? நானெங்கேபோவது? இதென்ன தர்மசங்கடமாகிவிட்டது. அவளுக்கு வேறு மக்கள் மனிதர்களும் இல்லையே! அப்பனும் ஆண்டியாகிவிட்டான்"....என்ற கலவரங்கள் வந்துவிட்டதால் சற்றுநேரம் திகைத்திருந்தான். இச்சமயம் யாரோ அவசரமாக வந்து நாகராஜனை அழைத்துச் சென்றதால் அவன் போய்விட்டான்.

பிறகு பேசத்தொடங்கி "ஸ்வாமிகளே! பிரியாமல் இப்படியே இருந்தால் என்னவாகும்?" என்று கேட்டான்.

ஸ்வா:—நான் என்ன சொல்வது? கெடுதல்கள் சம்பவிக்கும் என்பது வரையில்தான் சொல்லமுடியும். அதுகூட ஜோஸியம் சொல்கிறவர்கள் சொல்லவேகூடாது என்று சாஸ்திரம்....நான் தங்களிடம் உண்மையைக் கூறவேண்டுமென்பதற்காக இம்மாதிரி கூறினேன்....தங்கள் மனைவியின் ஜாதகப்படிக்கு சமீபத்தில் வலுவிலேயே துரைத்தனத்தார்மூலம் கடல் கடந்து செல்லக்கூடிய பிரயாணம் ஒன்று இருக்கிறது. அம்மாதிரி ஏதாவது வதந்திஉண்டா!

அம்மாதிரி அவர் கேட்ட உடனே தேவராஜனுக்கு ஆச்சரியம் அதிகமாகிவிட்டது. "என்ன பதில் சொல்வது? உண்மையைச் சொல்வதா, வேண்டாமா?" என்று ஒருவினாடி தியங்கினான். உடனே அவனுக்கு புத்திமாறியது. "வைத்தியனிடமும் ஜோஸியனிடமும் வக்கீலிடமும் உண்மையைச் சொல்லாவிட்டால் காரியம் பலிக்காது" என்று தோன்றியதால் "ஸ்வாமிகளே! இதோ பாருங்கள்" என்று கூறியபடியே கவர்ன்மெண்டிலிருந்து வந்த கவரையும், அதற்குப் பதில் எழுதியிருப்பதையும் ஜோடியாக சாமியார் முன்பு வைத்தான்.

தற்காலத்திலுள்ள சில ஜோஸியர்களைப்போல் அந்த சாமியார் நன்றாக ஆங்கிலம் கற்றவராதலால் கடிதங்களைப் படித்து ஆச்சரியமும் ரமாவின் த்யாகபுத்திக்குச் சந்தோஷமுங்கொண்டு தேவராஜனை உற்றுக் கவனித்தார்.

தேவ:—என்ன பார்க்கிறீர்கள்? ஏன் இதை முன்பே சொல்லவில்லை என்று கேட்கிறீர்களா!...

சாமி:—அதொன்றுமில்லை, இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்க

வேண்டுமென்று உலகத்தில் ஒவ்வொருவரும் எத்தனை போட்டியிடு கிறார்கள். எத்தனை பெயர்களைக் காக்காய் பிடித்து லஞ்சங்கள் கொடுத்து இன்னும் சிலர் அக்ரம வழியில் உறவாடி சினேகத்தைப் பெற்று எப்படி எப்படியோ கஜகர்ணம் போடுகிறார்கள். இந்த ஜாதகத்தின் ராசி இம்மாதிரி ஒரு உயர்ந்த சந்தர்ப்பம் தானாகக் கிடைத்திருப்பதை ஒரு த்ருணமாக மதித்து எழுதியிருக்கும் பதிலைப் பார்க்க எனக்கே வியப்பாகவிருக்கிறது. வெகு அழுத்தமான இதயத்தின் உறுதியை இதொன்றே எடுத்துக்காட்டுகிறது.

தேவ:—இவ்விஷயத்தில் நானே ஆச்சரியமடைந்தேன். இக் கடிதத்தைத்தபாலில்போடுவதற்குத்தான் கிளம்பினேன். நீங்கள்கூப் பிடுவதாகச் சொல்லியதால்வந்தேன். தாங்கள் என்னகூறுகிறீர்கள்?

ச்வா:—இந்த சமயம் உங்கள் ஜாதகம் இருக்கும் கோளாறில் கட்டாயம் இருவரும் பிரிந்தே சில காலம் இருந்தாகவேண்டும். உள்ளூருக்குள்ளேயே பிரித்துவைத்தால் ஊர்ஜனங்கள் வெறுமனே இருக்கமாட்டார்கள். பல சந்தேகங்கள் பிறக்கும். வீண் அபவாதத் திற்கும் மனஸ்தாபத்திற்கும் இடம் உண்டாகும். இதே வேதனையில் அவளுக்கு பயித்தியமாவது பிடித்துவிடும். அல்லது உன்னை விட்டு நிரந்தரமாகவே சென்றுவிடுவாள். தாயைப் பிரிந்த ஏக்கத்தில் குழந்தைகளும் போய்விடும். கடைசியில் உனக்கும் பயித்தியம் கட் டாயம் பிடித்துவிடும். குடும்பமே சின்னபின்னமாக சிதறிவிடும்.

தேவ:—ஐயையோ! கேட்கும்போதே பயமாக விருக்கிறதே! இதற்கு என்ன செய்வது?

சாமி:—பொறு; பொறு... பயப்படாதே! உனக்கு உயிருக்கு ஹானியில்லாதிருக்கவேண்டுமானால்...மற்றபடி எல்லோரும் நன் றாக இருக்கவேண்டுமானால்...இந்த கடிதத்தைக் கிழித்து எறி.... இந்த அழைப்பிற்கு இணங்கி வருவதாக அந்தம்மாள் கையாலேயே எழுதியனுப்பிவிடு. அப்போதுதான் வீண்வார்த்தைக்கும் இடமில்லை. பிரிந்திருக்கும் காலத்தையும் கவுரவமாயும் பலனுடனும் கழித்துவிட லாம். அந்தம்மாளால் ஏராளமான பணமும் புகழும் உனக்குவரும். இதுதான் முடிவு...யோசனையே வேண்டாம்....உயர்பதவிப்பிற்கு அனுப்பிய பெருமை உன்னைச் சாரும். என்ன சொல்லுகிறாய்?...

தேவராஜனின் மூளை சிறிதுநேரம் குழம்பியது. "வேறு ஏதாவது விஷயமுண்டானால் சொல்லுங்கள்...நான் யோசனை பண்ணிப் பதில் கூறுகிறேன்" என்றான்.

சாமி:—ஒன்றுமே இல்லை....இதுதான் விஷயம்...உன் மனப்

படி செய்து பலாபலனை அனுபவிக்கவேண்டியதுதான்....சரி. இப்போது நான் ஒரு ஜமீந்தார் வீட்டிற்குப்போகவேண்டும். மணியாகி விட்டது. நான் போகிறேன்—என்று கூறி எழுந்தார். தேவராஜனும் விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்முன்.

மனங் குழம்பிய நிலைமையில் நேரே வீட்டிற்கு வந்தான். மணி பகல் 12 அடித்துவிட்டது. சற்று நேரம் படுத்துப் புரண்டு யோசனை செய்தான். நாகராஜனுடன் யோசனை செய்வதற்காக அவன் வரவை எதிர்பார்த்தான். "மணியாகிவிட்டதால் இலை போட்டிருக்கிறது" என்று ரமா உள் வாசற்படியருகிலேயே நின்று கூறினுள். என்ன அதிசயமோ, பதிலே பேசாமல் எழுந்து வந்து இலையில் உட்கார்ந்தான். வாயைத் திறக்கவில்லை.

ரமா அவனுடைய மனோவேதனையை அறியமாட்டாளென்றுலும் அவன் சாப்பாட்டின் அளவை அறிந்தவளாதலால் அன்று அந்த ஏழைகள் கொடுத்த காய்கறிகளையே வெகு ருசியாகச் சமைத்திருந்ததை நன்ருகப் பரிமாறுள். மனக்கவலையிலும் மிகவும் ருசியாயிருந்த சமையலை ஆனந்தமாகப் புசித்தான். வெத்திலை பாக்கு சகிதம் மீண்டும் ஈஸிச்சேரில் சாய்ந்தான். சமையலின் ருசியில் ஈடுபட்டு வியப்புடன் ஏதேதோ எண்ணமிட்டிருக்கும் சமயம் அன்றைய காலைப் பத்திரிகை கண்ணில் பட்டதும் அதை எடுத்துப் படிக்கவாரம்பித்தான்.

அதில் ஒரு பக்கத்தில், கவர்ன்மெண்டாரே ரமாவையும் மற்றவர்களையும் தேர்ந்தெடுத்துள்ள விஷயத்தைப் பிரசுரித்திருந்ததோடு அதைப் பாராட்டிப் பத்திரிகையில் தலையங்கமும் எழுதியிருந்தது. ரமா இதற்கு மிகவும் தகுதியானவள் என்று, அவளுடைய குணத்தின் மேன்மையும், கைராசியின் பெருமையும், உலகத்தில் அவளுக்குக் கிடைத்துள்ள புகழின் மதிப்பும்பற்றி விஸ்தாரமாக எழுதி பொருத்தமான மனுஷியைப் பொருக்கியிருக்கும் கவர்ன்மெண்டுக்குப் பாராட்டும் எழுதியிருந்ததுகண்டு வியப்புற்முன். ஒருபுறம் அசட்டுத்தனம் கூத்தாடுகிறது...

அதே பக்கத்தில் இன்னொரு பத்தியில் கொட்டை எழுத்தில்

ஸ்ரீமான். தேவராஜனின் திறமை.

கைவிட்டுவிட்ட ஏழைகுழந்தை அவருடைய அபாரமான சிகிச்சையினுல் உயிர் பெற்றுப் பெற்ருேரின் வயிற்றில் பாலை வார்த்தது. அவருடைய தர்மபத்தினியாகிய

ஸ்ரீமதி ரமாதேவியின் உயர்ந்த குணத்தைப்போலவே அவரும் தயாளத்துடன் ஏழைகளுக்கு வெகு பிரியமாயும், அக்கரையாயும், இரவு பகல் அருகிலேயே இருந்து வைத்தியம் செய்ததில் குழந்தை பிழைத்தது. கடுமையான விஷத்தைத் தின்றும் உயிர்பெற்ற மகிமையைக் காண ஸ்ரீமான் தேவராஜனின் வைத்தியத்திறமை நன்கு பரிமளிக்கின்றது. அவருடைய சகதர்மிணிக்கு தினே தினே புகழ்மாலே விருத்தியாவதேபோல் இவருக்கும் ஓங்குமெனத் தோன்றுகிறது. குழந்தையின் பெற்ருேருடைய ஆனந்தத்தை நேரில் கண்ட என்னுடைய ஆச்சரியமும், சந்தோஷமும் கரைபுரண்டது.''

என்று எழுதியிருந்ததைக் கண்டதும் தேவராஜனின் கண்களே அவனலேயே நம்பமுடியவில்லே. "அதிலுள்ள விஷயம்உண்மையானதா!" என்று திரும்பத் திரும்பப் படித்தான். அவனேயறியாத குதூகலமும் ஒரு புதிய தெம்பும் உண்டாகி உடல் பூராவும் மின்ஸாரம்போல் பரவியது. அவனுடைய ஜென்மத்தில் அவனேப்பற்றி எழுதியிருந்த புகழுரை முதன்முதல் இதுதானகையால் அவனல் அந்த சந்தோஷத்தை ஜெயிக்கவேமுடியவில்லே. முதல் நாள் வந்த இன்னும் இரண்டு பத்திரிகைகளிலும் இதேபோல் புகழுரைகள் வந்திருப்பதைக் கண்டு பூரித்தான்.

தன்னேயறியாத பூரிப்புடன் "ரமா! ரமா!" என்று கூப்பிட்டான். அம்மாதிரியான த்வனியில் தன்னே யழைத்ததைக் கேட்டு வெகு நாட்களாகிவிட்டனவாதலால் ரமாவுக்குத் தன் காதுகளேயே தன்னல் நம்பமுடியவில்லே...."எதற்காகக் கூப்பிடுகிருர்?" என்ற யோசனேயுடன் சாதாரண ஒரு மனேவி, அதிலும் பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணேப்போல் தலேகுனிந்தவாறு எதிரில் வந்து நின்று "ஏன்?" என்று தன்னுடைய யாழ்போன்ற குரலால் கேட்டாள்.

தேவ:—ரமா! ரமா! இதோ பாரு. இந்தப் பத்திரிகைகளேப் படித்துப் பாரேன். புகழ்மாலே! புகழ்மாலே!! இதை யார் எழுதியிருக்கிருர்களோ, தெரியவில்லே—என்று கூறியபடியே இங்குமங்கும் குதித்து உலாவுகிருன். ரமாவின் முகத்தைப் பார்க்கிருன். முதுகில் தட்டிக்கொடுக்கிருன். ஒரு காலத்தில் காலால் உதைத்துத் தள்ளிய அதே குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு குதித்தான்.

இவைகளேப் பார்த்த ரமாவுக்கு நகைப்பு ஒரு சிறிதும் வரவில்லே. அவள் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பமேபெருகியது. பத்திரிகை

களைப் பார்த்துவிட்டு மறுபேச்சின்றி கீழே போய்விட்டாள். "ரமா! ரமா! எங்கே போகிருய்?....இங்கு வாயேன் !" என்று அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

பொம்மைபோல் மீண்டும் வந்து நின்ருள். தன் சட்டைப்பையிலிருந்த கடிதத்தை எடுத்து ரமாவிடமே கொடுத்து "ரமா! இதைக் கிழித்துப் போடு"....என்ருன். இதுகேட்டரமாவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது..."ஏன்...எதற்குக்கிழிக்கவேண்டும்?" என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

தேவ:—ரமா! நான்சொல்வதை முதலில் நீகேட்கவேண்டும்... கிழித்துவிடு....உம்....கிழி....கிழி...சுக்கல் சுக்கலாகக் கிழி...

ரமா:—(ஒன்றுமே தோன்ருது விழித்துப் பிறகு சற்று சமாளித்துக்கொண்டு)...தயவுசெய்து காரணத்தைச் சொல்லவேண்டுகிறேன். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

தேவ:—பயப்படாதே ரமா!...உன்னைச் சீமைக்கு அனுப்பப் போகிறேன். நீ கொடுத்துவைத்த பாக்யசாலி. எக்ஸ்பர்ட்டு டாக்டராக உன்னைச் செய்யப்போகிறேன்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் ரமாவின் சரீரமே நடுக்கத்தால் ஆடியதை தேவன் கவனித்தான், ஏற்கெனவே நீர் முட்டிக் கொண்டிருந்த கண்கள் நீரை பலபலவென்று உதிர்த்தன. தொண்டையை அடைக்க, நாத்தடுமாற மார்பு படபடக்க "வேண்டாம். வேண்டாம். என்னை சீமைக்கு அனுப்பவேண்டாம். என்னை சோதனையும் செய்யவேண்டாம். நான் இப்படியே என் காலத்தை முடித்தால்போதும்" என்று கூறும்போது அவளால் தாங்கமுடியாது துக்கம் இதயத்தைப் பீறிக்கொண்டு வந்தது. இருகைகளாலும் முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு தேகங் குலுங்க அழுதுவிட்டாள்.

ரமாவைத் தொட்டும், அணைத்தும், எத்தனையோ நாட்களாயின. தேவராஜன் தன்னையறியாமலேயே ரமாவைத் தழுவியவாறு அவள் கண்களைத் துடைத்து "ரமா! ஏன் இப்படி அழுகிருய்? உனக்கு நானும் என் வார்த்தையும் முக்கியமில்லையா! அவைகள் முக்யமில்லையென்ருல் உன்னிஷ்டப்படியே செய். நான் உனக்கு க்ஷேமமாயிருக்கவேண்டுமாயின் இப்போது உடனே நீ ஒப்புக்கொண்டதாக ஒரு கடிதம் எழுதிக் கொடு. இக் கடிதத்தை இதோ நானே கிழித்துவிடுகிறேன்" என்றுகூறிச் சுக்கலாகக் கிழித்தான்.

ரமாவுக்குத் திடுக்கிட்டது. "பச்சோந்திபோல் நிமிடத்திற்கு நிமிடம் மாறும் இந்த மாறுதல் எதற்காக உண்டாயிற்ருே தெரிய

வில்லையே! நானாவது சீமைக்குப் போவதாவது?" என்று நினைக்கும் போது அவளைச் சித்திரவதை செய்தது. "என்னை மன்னிக்கவேண்டும். எனக்கு உடல் நலம் சரியாயில்லை. நான் எங்கும்போக முடியாது"...என்று திணறியவாறு கூறினாள்.

மூர்க்ககுணமுடையவனுக்குச் சாந்தம் நிலைத்திருப்பது குதிரைக் கொம்பல்லவா! இத்தனை நேரம் இருப்பதே ஏதோ அதிசயத்திலும் அதிசயமாயிருக்கிறது...."ரமா!...எனக்குக் கோபம் வரும்படியாக செய்யாதே. நான் பொறுமையுடன் மறுபடியும் சொல்கிறேன். நீ கட்டாயம் சீமைக்குப் போய்த்தானாகவேண்டும். நீ போகாவிட்டால் நீ நிச்சயமாய் என்னையும், குழந்தைகளையும் இழந்துவிடுவாய்.

ரமா:—ஹா!...என்ன!...இதென்ன விபரீத வார்த்தை. என்னுடைய சபதம்?...

தேவ:—சபதமா! நான் சபதத்தை முறிக்கச் சொல்லும்போது முறித்தே தீரவேண்டும். நீ போகாவிட்டால் கட்டாயம் விபரீதமே நடந்துவிடும். என்னுடைய க்ருகநிலை அப்படி யிருக்கிறது. நீ உண்மையில் என்னுடைய க்ஷேமத்தையும், குழந்தைகளின் க்ஷேமத்தையும் கோருவது நிஜமாயிருந்தால் உடனே எழுது....இல்லையேல் வருவதை அனுபவித்துக் கொள்ளு..உம்...எழுது...எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்காதே...

என்ன செய்வாள்பாவம்! சிகண்டியின் கதையைப்போலல்லவா அவன் புத்தியிருக்கிறது. வேண்டாமென்பதை அவச்யம் செய்ய வேண்டும். வேண்டுமென்பதைக் கட்டாயம் செய்யக்கூடாது. இம்மாதிரி புத்தியுடையவர்களை என்னவென்று சொல்வது? நம் கண் முன்பாகவே எத்தனை பெயர்களை இம்மாதிரி குணத்துடன் நாம் காண்கிறோம்.

மகா யூகசாலியாகிய ரமாவுக்கு இந்த தடுமாற்றத்திற்குக் காரணம் ஜோஸியம் என்று நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது. "டாக்டர்! நான் இம்மாதிரி அழைக்கும் பாக்யமற்று எத்தனையோ யுகங்களாகிவிட்டன. என்னை மன்னித்தே தீரவேண்டும்...பகவானின் கட்டளைக்கு மீறி எந்த க்ரகமும் எதுவும் செய்துவிடமுடியாது. டாக்டர்! ஒரு காலத்தில் இதே ரமா உங்களுடைய ப்ரேமை நிலயமாக விருந்த போது அடிக்கடி "க்ரகபலமேமி ஸ்ரீராமா! நீ அனுக்ரகபலமே பலமு" என்ற த்யாகய்யரவாள் கீர்த்தனையைப் பாடச்சொல்லிக் கேட்பீர்களே! அதைக்கூட இப்போது மறந்தீர்களா! அந்த பரந்தாமனின் அனுக்ரகபலத்திற்கு முன்பு எந்த க்ரகபலந்தான் நம்மை

என்ன செய்துவிடும்? செய்ய முடியும்? அவனை நம்பியிருக்கும் வரையில் குறைவே இல்லை. நான் போகவில்லை...என்னை...

என்பதற்குள் வந்துவிட்டது கோபம். "என்ன! போக முடியாதா! என்னைக் கொலைசெய்து பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிற எண்ணத்தை நன்ருகத் தெரிந்துகொண்டேன்...ரமா!... என் உத்திரவு, என் சட்டம்...நீ போய்தான் ஆகவேண்டும். உம். எழுது...நீ என் கைக்குள் அடங்கிய சரக்கு என்பது ஞாபகமிருக்கட்டும்...நீ மறுத்தால் நான் உன் கண்ணில்படாது ஓடிவிடுவேன்... தற்கொலை செய்துகொள்வேன்...தெரியுமா!

ஐயோ! பாவம்! தர்மசங்கடத்தில் மாட்டிக்கொண்ட பேதைக்கு என்னபதில் சொல்வதென்பதே தெரியவில்லை. பைத்தியக்காரன் உளறுவதுபோல் உளறுகிறுன் என்றும் நினைப்பதற்கிடமில்லை. மூர்க்கன் எதை வேண்டுமாயினும் செய்தே தீருவான்... "ஒரே நிலையான புத்தியுடையவர்களாயின் பிறர் கூறுவது காதில் விழும். இவருடன் என்ன வாதாடிதான் என்ன பிரயோஜனம்? ஏதாவதொரு ஏடாகூடம் நடந்துவிடுமாயின் உள்ளுக்குள்ளிருக்கும் விஷயம் யாருக்குத் தெரியும். கணவனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கி விபத்தை விளைவித்தாள் மகா ராக்ஷஸி. ஏற்கெனவே ஏதோ மனஸ்தாபம் இருந்தது. இப்போது அதன் பலன்தான் இது. பாவி. த்ரோகி என்று உலகம் நிந்தித்து காலம் மறைந்தாலும் வார்த்தை மறையாதுகூறுமே! என்விதி இப்படியெல்லாமா ஆட்டவேண்டும்?" என்று ஆருதத் துக்கத்துடன் புலம்பித் தவித்தாள். எத்தனையோ விதமாகச் சொல்லியும் கேட்கவில்லை...'எழுதிக் கொடுத்தால் கையொப்பமிடுகிறேன்' என்ருள்.

தேவராஜன் "பேஷ்...சபாஷ்"...என்று குடியன்போல் கூறிக்கொண்டே எழுதிக்கொடுத்தான். ரமா கண்ணீர் பெருக, "தாயே! நீ செத்து எங்கேயோ தெய்வமாயிருக்கிருய். என்னை யொருவிதமான அபவாதமும் சூழாது காப்பாற்று...என் கணவருக்கும் குழந்தைகளுக்கும் ஒரு ஆபத்தும் நேராது ஆசீர்வதித்துக் காப்பாற்று... என்னை சீக்கிரம் உன்னிடம் சேர்த்துக்கொள்" என்று மனத்திற்குள் வேண்டியபடியே கையொப்பமிட்டாள். கை நடுங்கியதையும் கண்ணீர் சொட்டுக்கள் காகிதத்தில் விழுந்ததையும் தேவன் பார்த்து ஒரு பெருமூச்சுவிட்டான்.

"நான் போகலாமா?" என்ற வார்த்தைகள் ரமாவின் வாயிலிருந்து மெல்ல உதிர்ந்தன....தேவராஜன் மீண்டும் குஷியுடன்

பேசத் தொடங்கி "ரமா! மெனி மெனி தாங்க்ஸ்...இன்றே பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளேச் செய்ய ஆரம்பித்துவிடு... குளிர்தேசமாதலால் கம்பிளி உடைகள், படுக்கைகள் முதலியன வாங்க ஷாப்புக்குப் போகலாம் புறப்படு"...என்ருன்.

ரமா பதிலே சொல்லாது தலே குனிந்து நின்ருள். ஆனல் கண்ணீரை மட்டும் அவளால் தடைகட்டவே முடியவில்லே. "ஒரே நிலேமையில் இருந்திருந்தால் இதே சீமை பிரயாணம் எத்தனே சந்தோஷமாக நடக்கும். மத்தியில் எத்தனே பூகம்பம்! பிறகு அமைதி! மீண்டும் புசல்காற்று....இதற்கு அடுத்தது எதுவோ! யார் கண்டது ?" என்று ரமா தனக்குள் எண்ணியவாறு அவ்விடத்தைவிட்டகன்ருள். அவளுடைய இதயத்துடிப்பின் வேகத்தை யாராலறியக்கூடும் ? துக்கம் பொங்கிப் பொங்கி வருவதைத் தடுக்கமுடியாது தத்தளித்தாள். உயிர் ஊசலாடியதென்ருல் மிகையாகாது.

19

காலச் சக்கரத்தின் கடும் வேகம்

ஹரிஜன சேவையில் ஈடுபட்ட ஹரிதாஸர் தாம் எடுத்துக் கொண்ட வேலேயை வெகு உத்ஸாகத்துடனும், ஆழ்ந்த கருத்துடனும் எந்த காலத்திலும் யாராலும் அசைக்கமுடியாத ஸ்தாபனத்துடன் செய்துவருகிருர். முதலில் ஹரிஜனங்களுக்காக எத்தனேயோ பாடுபட்டு பொதுப் பள்ளிக்கூடங்களில் அவர்களும் வந்து படிப்பதற்கு சட்டசபைகளில் தக்க ஆட்களேப் பிடித்து சட்டம் செய்வித்து மேலதிகாரிகளிடம் சிபார்சுகள் பலமாகச் செய்து வெகு விரைவிலேயே இந்த சட்டத்தை சாதித்துவிட்ட பெருமையும் புகழும் அவருக்கு மலேபோல் வளர்ந்தன.

என்று ஆச்ரமத்தில் வந்து காஷாயம் பெற்ருரோ அன்று கடைசியாக ரமாவைப் பார்த்த பிறகு இதுவரையில் பார்க்கவே இல்லே. பாசத்தைக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக அறுத்து இதயத்தை அப்பழுக்கற்ற பரிசுத்த ஆலயமாகச் செய்துவருகிருர். கைத்தொழில்கள் அபிவிருத்தியில் ஒருபுதிய ச்ருஷ்டியை உண்டாக்கினர். இதனல் ஏழை ஹரிஜனங்கள் பிழைக்க மார்க்கம் உண்டாகியது.

ஹரிதாஸர் தினம் இரவு ஒருமணி காலம் பகவத்கீதை உபன்யாஸம் செய்வதை வழக்கமாக மேற்கொண்டார். அதற்கு ஏராளமான ஜாதி இந்துக்களும் ஹரிஜனங்களும்வந்து கேட்டு ஆனந்திப்பார்கள்.

ஹரிதாஸர் வழக்கப்படி பத்திரிகை படிக்கும்போது அதில் தன்னருமை ரமாவின் படத்தைப் பரர்த்ததும் பாசம் என்கிற பாசியில் கால் அவரை யறியாது சறுக்கியது. "ரமாவா!...தீர்க்கசுமங்கலிபவ...சர்வமங்களானிபவந்து" என்று படத்தையே அந்த ஆனந்த இதயம் ஆசீர்வதித்தது. சற்றுநேரம் படத்தைப் பார்த்துப் பின் விஷயத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினர்.

டாக்டர் ஸ்ரீமதி ரமாதேவியின் இங்கிலாந்துப் பிரயாணம்.

"உயர்தரப்படிப்புக்காக கவர்ன்மெண்டாரே தம் சொந்த செலவில் அவர்களையனுப்புகிறார்கள். கவர்ன்மெண்டார் தகுதியான ஆளைப் பொருக்கியிருப்பதுபற்றி மிக்க சந்தோஷம். ஸ்ரீமதி ரமாதேவி நம் தாய்நாட்டின் பெருமைக்குச் சிகரமாகச் சென்று வெற்றியுடன் திரும்பி வர பகவான் கிருபை புரிவாராக."

என்று எழுதியிருந்ததைப் பார்த்ததும் அவருக்கு ஒருபுறம் இன்பமும் ஒரு புறம் துன்பமும் உண்டாயின. "தற்போது அவள் உள்ள நிலைமையில் அத்தனை தூரதேசம் சென்று திரும்புவதற்குச் சக்தியும் மனவலிமையும் இருக்குமா?" என்று ஏங்கினர். "உம்... அவளைப்பற்றிக் கவலைப்பட நான் யார்?...ஈச்வரோ ரக்ஷத்" என்று மனத்தை முறித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

அச் சமயம் வாடி வதங்கிச் சருகுபோல் உலர்ந்து கண்கள் ஒட்டியும், முகத்தில் துக்கமே நிறைந்தும் பார்ப்பதற்குப் பரிதாபம் சொட்டும் பிம்பமாய் ரமாதேவி தன் தகப்பனர்முன் வந்து சம்பிரதாயப்படி, "யோகீச்வரரே! நமஸ்காரம்"...என்று கூறிவணங்கினள் தகப்பனரைப்பார்த்ததும் பின்னும் துக்கம் துரத்திக்கொண்டுவந்தது. தேகங் குலுங்க அழுதுகொண்டே நின்றாள். பேசமுடியாது தொண்டை அடைத்தது.

ஹரிதாஸர் "தீர்க்க சுமங்கலீபவ...சர்வ மங்களானி பவந்து" என்று ஆசீர்வதித்துப் பேசாது துக்கத்துடன் மவுனமானர். பின்னர் "அம்மணீ! உன்கணவனின் சம்மதம்பெற்று வந்தாயா?" என்றார்.

ரமா:—அவரே அழைத்துவந்தார். காரிலேயே அவர் இருக்

கிருர். எனக்குப் பேசவும் தெரியவில்லை. நாத்தடுமாறுகிறது. உங்கள் அனுக்ரகம் என் கணவருக்கும் குழந்தைகளுக்கும் பரிபூர்ணமாயிருக்கவேண்டும். நான் சென்று வருகிறேன். தங்களைத் தரிசித்து ஆசி பெறவேண்டுமென்று மனம் கட்டு மீறித் தவித்ததால் வந்தேன். மன்னிக்க வேண்டும்.

ஹரி:—பகவான் எல்லோரையும் ரக்ஷிப்பாளுக "கணவன் சொல் கடவாதுரைகோள்கைகயே" என்ற வேதவாக்கைப் பரிபாலனஞ்செய் அன்னியநாட்டிற்குச் செல்வது வெறும்படிப்புக்காகமட்டுந்தான் என்று கொள்ளாது, நம் தாய்நாட்டின் பெருமையை, கற்பரசிகளின் அருமையை, சத்தியத்தின் திறமையை அவர்கள் அறியச் செய்ய வேண்டும். அம்மா! நீ மகாத்மாவின் "சத்திய சோதனை"யைப் படித்திருக்கிருயல்லவா? அவருடைய தாயார் கூறிய வாக்கை மறக்காதே. எக் காரணம் பற்றியும் நம்முடைய பழக்க வழக்கங்களிலிருந்து மாருது உறுதியுடனிருந்து உன் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு நற்பெயரும் கீர்த்தியும் சூழ ஜயத்துடன் திரும்பிவா.

மேல்நாடு செல்லும் ஆண்பிள்ளைகளில் அனேகர் தம்முடைய நெறிதவறிக் கெட்டுவிடுகிருர்கள். சிலர் அவ்விடமே அடிமைபோலவும் ஆய்விடுகிருர்கள். பெண்களில் அம்மாதிரி கெட்டுப்போவது அதிகமில்லையெனினும் மனுேபாவம், பழக்க வழக்கங்கள் முதலியன மாறிப்போவதை நாம் பார்க்கிறேம். அம்மாதிரியான குணங்களுக்கோ, சபலத்திற்கோ நீ உன் மனத்தில் லவலேசமும் இடங் கொடுக்காது உன் கருமத்தில் கண்ணுயிருந்துவா: பகவான் உன்னை ரக்ஷிப்பார். தகுந்த துணையுடன் சென்றுவா."

என்று உபதேசம் செய்ததைக் கேட்டு ரமாவின் மனம் உருகியது. பதில்பேச அப்போதும் வாயெழவில்லை. "நான் வருகிறேன் என் தாய் எனக்குத் துணைபுரிவாள்....சீமைக்குப்போக நான் கடுகளவும் ப்ரியப்படவில்லை...ஆனல் என் கணவரின் ஆக்கினை... வருகிறேன்" என்று நமஸ்காரம் செய்துவிட்டுக் கிளம்பிவந்தாள்.

வீதியில் காரிலேயே உட்கார்ந்திருந்த தேவராஜன்..." என்ன! யோகீச்வரரை தரிசித்து உபதேசம் பெற்ருயா ?"...என்று ஏளனமாகக் கேட்டான். ரமா பதிலே சொல்லாது தலைகுனிந்து உட்கார்ந்தாள். காரும் பறந்து வீட்டிற்குவந்தது....அன்றும் ரமாவின் சமையலையே ஆனந்தமாகப் புசித்தான்.

ரமா:—ஒரே ஒரு விண்ணப்பம்....தாங்களும் குழந்தைகளுடன் கூடவந்தால் ஊர் பார்த்ததுபோலவுமிருக்கும்...

என்று முடிப்பதற்குள் "சரி சரி! இதுவேறு பல்லவியா! நாம் பிரிந்திருந்தால்தான் ஆபத்தை ஜெயிக்கலாம் என்றால் கூட வருவதா? முடியாது. குழந்தைகளை எந்த காக்காயும் தூக்கிக்கொண்டு போகாதபடி நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். உனக்குத்தான் கூட இன்னும் மூன்று லேடி டாக்டர்கள் வருகிறார்களே! சேர்ந்துபோய் சேர்ந்து இருங்கள். பயமென்ன!" என்று சடக்கென்று அடக்கி விட்டான். அதற்குமேல் என்ன சொல்வது?

பத்திரிகையில் விஷயமும் படமும் வந்தவுடனே ரமாவின் ப்ரியர்களுக்கெல்லாம் சந்தோஷம் பொங்கியது. தினம் அவளைப் பார்க்கக் கணக்கற்றவர்கள் வரவாரம்பித்தார்கள். செல்வச்சீமாட்டிகளும் ஜெமீந்தாரினிகளும் தினம் விருந்து வைக்கவும், வாழ்த்துக்கள் கூறுவதுமாகத் தொடங்கினார்கள்.

ரமாவின் வீட்டிற்குப் பலர் வந்து மாலைகள் சூட்டி, "டாக்டர்! இதே புஷ்பமாலை தங்களுக்கு வாடாத, அழியாத புகழ்மாலையாக என்றென்றும் பிரகாசிக்கவேண்டும்" என்று கூறிப் பன்னீர் தெளிப்பதும், குங்குமமிட்டு சந்தனம் பூசுவதுமாகத் தமது சந்தோஷத்தைத் தெரிவிக்கும்போது இதை தூரவிருந்து பார்க்கும் தேவராஜனுக்கு பொறாமை ஜ்வாலை வீசுகிறது. முகத்தில் கொள்ளித்தனத்தின் வேகம் ஜ்வலிக்கின்றது. இருப்பினும் காட்டிக் கொள்ளமுடியுமா!

அதேபோல் எவ்வளவு துக்கம் மனத்திற்குள் இருப்பினும் ரமா அவைகளை ஒரு சிறிதும் காட்டிக்கொள்ளாது நீறுபூத்த நெருப்பு போல் அடக்கிக்கொண்டு வருபவர்களிடம் வெகு சல்லாபமாய் பேசி வழியனுப்பினான். விருந்துகளும், உபசாரப் பத்திரங்களும் புகைப்படமெடுப்பதும், ப்ரசங்கம் செய்வதும், முதலியவைகளையெல்லாம் ஒரு எந்திர பொம்மைபோல் நடத்திக்கொண்டாளேயன்றிப் பழைய தெம்பும், உத்ஸாகமும், ஆனந்தமும் ரமாவின் மனத்தில் மங்கியேபோயின.

குறித்த தினத்தில் கப்பலேறவேண்டும். குழந்தைகளையும், கணவனையும், ரமா இதுகாறும் பிரிந்ததேயில்லையாதலால் அவள்மனது குழம்பியே கிடந்தது. சந்தோஷத்தை எட்டிப் பிடிக்கவும் கிட்டவில்லை. எல்லாம் விதி. விதி....என்று விதியின்மீது பாரத்தைப் போட்டு நடைபொம்மைபோலிருந்தாள்.

"குழந்தைகளுக்கு இனி யார் அக்கரையாகச் செய்வார்கள்? கவனித்துக்கொள்ள கனிகரமுள்ளவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்?"

என்று நினைக்கும்போது கணவன் வார்த்தைகளை மீறித் தான் போகாது நின்றுவிடலாமா என்றும் தோன்றியது. அடுத்தக்ஷணமே "உம்...தாய் செத்த குழந்தைகள் உலகில் வளரவில்லையா! அதுபோல் அதன் விதியிருந்ததுபோலும்" என்று வைராக்யத்தில் திரும்பினாள்.

தகப்பனாரிடம் சமத்தாயிருக்கும்படியும், கடிதம் தவறாது எழுதும்படியும் குழந்தைகளுக்குக் கூறினாள். அதற்குமேல் அவைகளிடம் என்ன சொல்லமுடியும்? கணவனுக்காக கணவனிடமேதான் செய்த சபதத்தையும் அவனுக்காகவே அவன் க்ஷேமத்தைக் கோரி மாற்றும்படி இருந்தபோது மற்றைய விஷயத்திற்குத் தான் என்ன திட்டம் சொல்லமுடியும். அவன் பாதமே கதி...என்று துணிந்தாள்.

மற்ற டாக்டர்களும் வெகு குஷியுடன் கிளம்பினார்கள். அன்று கப்பலில் புறப்படவேண்டும். ஏகப்பட்ட தடபுடல், உபசாரங்கள், மாலைகள், மரியாதைகள் சொல்லமுடியாது. தேவராஜனும், நாகராஜனும் சாமியார் உள்பட எல்லோரும் கலந்துகொண்டார்கள். ஹரிதாஸர் மட்டும் வரவில்லை. ரமா குழந்தைகளுக்குப் பல முத்தங்கள் இட்டாள். கணவனை நமஸ்கரித்தாள். "தவறாமல் கடிதம் போடுங்கள். உங்கள் கடிதம்தான் எனது உயிர்நிலை. அதுதான் என்னைக் காப்பாற்றும். மறக்காதீர்கள்" என்றாள்.

வஸுந்தராதேவி, ஆத்மநாதன் முதலியவர்கள் வழியனுப்ப வந்தார்கள். வஸுந்தரா ரமாவுக்கு தைரியங்கள் கூறினாள். தவறாது கடிதம் எழுதுவதாய் தேறுதல் கூறினாள். குழந்தைகளின் கண்ணில் நீர் மளமளவென்று வந்து பெருகியது. ரமாவின் கண்ணிலும் நீர் அருவிபோல் ஓடியது. எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கப்பலேறினாள்.

இன்ன காரணமென்றே தெரியாமல்...தான் திரும்பிவராது அப்படியே போய்விடக் கூடாதா, என்கிற ஒரு தோற்றம் திடீரென்று ரமாவுக்கு உடனே உண்டாகியது. கப்பலின் வராண்டாவில் கைப்பிடியைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றாள். உலகம் அயோமயமாய் அவளுக்குத் தோன்றியதேயன்றி தான் ஏதோ உயர்ந்த படிப்புக்காக காணாத தேசத்தைக் கண்டு களிக்கப்போகிறோம் என்கிற சந்தோஷம் ஒரு கடுகளவும் தோன்றவில்லை...

அசையாப்பதுமைபோல் ரமா நின்றாலும் கப்பல் இடத்தை விட்டு அசைந்து சென்றது. சிறிதுதூரம் சென்றதும் வந்த மனிதர்களும் இடத்தைவிட்டு அசைந்துசென்றார்கள். இதுகாறுமிருந்த ஆரவாரங்களும், கூச்சல்களும் அசைந்து சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து

மறைந்து சென்றன. ஆகாயத்தில் மேகங்களும் அசைந்து சென்று கொண்டே இருக்கின்றன. ஆனால் ரமாவின் உள்ளத்தில் கொந்தளிக்கும் துயரப்புசல்காற்றின் வேகமும், ஓசையும் ஒன்றுகூடி கருங்கடலுடன் யுத்தம் செய்வதுபோல 'ஹோ!' என்ற பெருஞ் சத்தத்தைக் கிளப்பி எழுப்பியது. ரமா நின்றவிடத்தைவிட்டு அசையவே இல்லை. பைத்தியக்காரிபோல் அவள் நிற்பதைக் கண்டு குசமச வென்று பரிகாஸம் செய்து சிரிக்கும் குரல்கள் அவள் காதில் படவே இல்லை. குறும்பாகப் பார்க்கும் கண்களின் பார்வையும் அவள் கண்களில் படவே இல்லை.

தன் பிறவியில் இத்தகைய ஒரு காலமும் பிரிவும் இருந்ததை எண்ணியெண்ணிக் கப்பலின் வேகத்துக்குச் சரியாய் பெருமூச்சு துரத்தியதேயன்றி வேறு உணர்ச்சிகளே தோன்றவில்லை. 'நின்ற நிலையில் அப்படியே சமாதியாகிவிட்டாளோ!' என்றும் சிலர் நினைத்தார்கள். இவ்வுலகத்தில் தான் இருப்பதாகவே அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. ஒரே கலவரம்...ப்ரமை...ஏக்கம் முதலியவை அவள் இதயத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டன. நீர்மேல் செல்லும் மரக்கலம் போல் அவளுடைய உயிரும் தத்தளித்தது.

20

குணவதியின் பெருமை—கொள்ளிப்பேய்களின் பொருமை

இதுகாறும் தாயை ஒருக்கணமும் பிரியாதிருந்த குழந்தைகளுக்கு துக்கம் தாங்காது வந்துவிட்டது. கப்பல் மறைய மறைய அழுகை வலுத்தது. 'அம்மா எப்போது வருவாள்?' என்று கேட்கத் துடங்கிவிட்டன. 'நாளை வருவாள்; மறுநாள் வருவாள்' என்று சாக்கு சொல்லிச் சமாதானம் செய்தான். வீட்டோடு ஒரு வேலைக்காரியை வைத்து குழந்தைகளுக்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய ஏற்பாடு செய்தான். எனினும் கூலிக்கு மாரடிப்பவர்கள் எப்படி அருமையாய் பாதுகாக்க முடியும்?

இங்கு தாயை நினைத்துக் குழந்தைகள் கதறல், அங்கு கப்பலில் குழந்தைகளை எண்ணித் தாயின் தவிப்பு. என்னே புது நாகரிக மோகத்தின் விநோதம்! நாட்கள் ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றன. சில காலங்கழித்து தேவராஜனுக்கொரு கடிதம் வந்தது. அது வருமாறு:—

“டாக்டர்!

அன்று கப்பல் நகர்ந்த பிறகு நாங்களெல்லோரும் வெகு உத்ஸாகத்துடன் எங்கள் இடங்களுக்குச் சென்று ஆனந்தமாக இருந்தோம். ஆனால் ஸ்ரீமதி ரமாதேவி மட்டும் நீங்கள் பார்த்தபோது நின்ற இடத்தைவிட்டு அசையவே இல்லை. அவர்களும் தம்மறையில் இருப்பார்களென்று போய் பார்த்ததில் அங்கு காணப்படாததால் வராண்டாவில் போய் பார்த்தோம். ஒரே நிலையில் புலம்பியபடியே தம்மை மறந்து நின்றிருந்தார்கள். நாங்கள் எத்தனைதரம் கூப்பிட்டும் தன்னைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாமென்று கூறிவிட்டார்கள்.

பிறகு நாங்கள் போய்விட்டோம். ஸீ ஸிக்னேஸ் என்னும் கப்பல் வியாதி அவரைப் பெரிதும் பாதித்து, ஓயாது மூன்று நான்கு நாட்கள் வாந்தி எடுத்தார். அப்போதெல்லாம் நாங்களெல்லோரும் உதவி செய்தோம். கப்பல் பிரயாணத்தில் அவர் ஒருவரிடமும் கலக்கவே இல்லை. தன் அறையுண்டு தானுண்டு என்று இருந்தார். அவர்களை விளையாட்டில் புகுத்தவேண்டுமென்று நாங்கள் எத்தனை பிரயத்தனப்பட்டும் வீணாகியது. சந்தோஷமென்பதே இல்லாது பிரயாணத்தை முடித்து இங்குவந்து சேர்ந்தார்.

இப்போது எல்லோரும் ஒருதனி விடுதியில்தான் இருக்கிறோம். இங்கும் அவருக்கு உத்ஸாகமோ, தெம்போ கடுகளவும் காணப்படவில்லை. முடுக்கிவிட்ட மெஷின்போல் இருக்கிறார். அன்னியதேசத்திற்கு உயர்தர படிப்புக்காக அரசாங்கத்தாரால் அனுப்பப்பட்டிருப்பதால் எங்களைக்காணவரும்ஜனங்களின்எண்ணிக்கைக்கு அளவே இல்லை. தினம் தேனீர் விருந்துகளுக்கு அழைக்கிறார்கள். அதற்கு சிலவிடங்களுக்கு வருவதே இல்லை. உடம்பு சரியில்லை என்று சொல்கிறார்கள். சில இடங்களுக்குப்போய் ஒப்புக்கு உட்கார்ந்துவருகிறார்கள். கலகலப்பாக இருப்பதே இல்லை. என்ன காரணத்தினால் இப்படி இருக்கிறார்கள் என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. முகத்தில் உத்ஸாகமென்பதே காணவில்லை. ஊரைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காகப் பலவந்தஞ்செய்தாலும் வருவதில்லை. அவர்களுக்குள்ளபடிப்பும், தனிமை வாழ்க்

கையுந்தான் அவர்கள் விரும்புவார்கள்போலும்.

இந்தியப் பெண்களே இப்படித்தான் உம்முணுமூஞ்சி என்றும், ஸோஷலாக மூவ்பண்ணத் தெரியாதவர்கள் என்றும் தனது சொந்த வாழ்க்கையிலேயே சுதந்திரமாய், ஆனந்தமாய் வாழச் சக்தியற்றவர்களென்றும், படித்துவிட்டால் மட்டும் ஆய்விட்டதா என்றும் எங்களிடம் சிலர் சொல்வதைக் கேட்கும்போது எங்களுக்கு மிகவும் வெட்கமாயும் ஆத்திரமாயுமிருக்கிறது. "ஏன். நாங்களெல்லோரும்கலகலப்பாயில்லையா! அந்தம்மாளுக்கு உடம்பு சரியில்லை" என்று கதைகட்டிப் பேசிவருகிறோம்.

எக்காரணம்பற்றி அவர்கள் அப்படியிருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. இவைகளைப்பற்றி அவர்கள் உங்களுக்குக் கடிதமெழுதியிருக்கிறார்களோ இல்லையோ தெரியாது. நீங்கள் தயவுசெய்து அவர்களுக்கு நன்றாக நடந்துகொள்ளும்படிக் கடிதம் எழுதுங்கள். அதற்காகவே நாங்கள் இதை எழுதுகிறோம். மற்றபடி பிறகு,

இங்ஙனம்
லேடி டாக்டர்களான
பவானி.
வர்த்தனி.
ஜோஸப்.

என்பதைப் படித்ததும் தேவராஜனுக்குக் கோபமும் கலவரமும் உண்டாயின. அதே தபாலில் வந்துள்ள ஒருபத்திரிகையைப் பிரித்தான். அதில் முதல் பக்கத்திலேயே ரமாவின் புகைப்படத்தைப் பெரிதாகப் போட்டிருந்ததோடு,

"இந்தியாவிலிருந்து துரைத்தனத்தாரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இங்குவந்துள்ள லேடிடாக்டர். ஸ்ரீமதி ரமாதேவியை "ஸ்டார்" என்கிற பத்திரிகையின் ஆசிரியரான ஸ்ரீமதி ஜான்ஸன் அவர்கள், பேட்டி கண்ட விவரம் மூன்றாவது பக்கத்தில் காணவும்."

என்று வரைந்திருந்ததைப் பார்த்ததும் வெகு ஆவலுடன் அந்தப் பக்கத்தைத் திருப்பினான்.

ஜான்ஸன்:—நமஸ்காரம். உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வெகு ஆவலாக வந்திருக்கிறேன். பேசலாமோ! அவகாசம் உண்டா! நான் ஒரு பத்திரிகையின் ஆசிரியை. இம்மாதிரி முக்கியமான அறி

வாளிகளை, அதிலும் பெண்களைப் பேட்டி காண்பதென்றால் நான் எங்கள் நிருபர்களை அனுப்புவதில்லை. நானே நேரில் வருவதுதான் வழக்கம். தங்களைப்பற்றி இந்தியாவில்வெளியாகும் பத்திரிகைகளில் படித்துப் பரம சந்தோஷமடைந்தேன். அதனால் பார்க்கவந்தேன். இவ்வூர் உங்களுக்கு எப்படியிருக்கிறது? பிடிக்கிறதா!

ரமா:—வாருங்கள். உட்காருங்கள்: உங்கள் வருகைக்கு நான் மிக்க சந்தோஷமடைகிறேன். சிற்சில காரியங்களைத் தாமே நேரில் செய்வதைப்பற்றி நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். என்னுடைய அனுபவத்தில் அதன் நன்மைகளைக் கண்டுமிருக்கிறேன். முக்யமான சில நோயாளிகளை நானே நேரில் சென்று பார்த்து சிகிச்சை செய்வதற்கும், என்கீழுள்ள டாக்டர் அல்லது நர்ஸ் முதலியவர்களை அனுப்பிப் பார்க்கச் செய்வதற்கும் வித்யாசமிருக்கிறது. சில விஷயங்கள் அவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலோ,. அன்றி தெரியாமலோ இருக்கலாம். அந்த ஒரு அல்ப விஷயத்தினாலேயே வியாதியின் பலம் அதிகரிக்கலாம். அதைப் பார்த்து வேரறுத்துவிட்டால் வியாதி குணமாகிவிடும் பாருங்கள். இந்த ஊர் பிடிக்கிறதா என்று கேட்கிறீர்கள். நீங்கள் இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கிறீர்களா! அது உங்கள் மனத்திற்கு எப்படி இருந்ததோ, அப்படித்தான் இருக்கும். மனோதர்மம், மன உணர்ச்சி இவைகள் அநேகமாக எல்லோருக்கும் ஒன்றாகவேதான் உதிக்கச் செய்வார் கடவுள். குழந்தைகளுக்குத் தன் தாயின் பாலைப்போல் மற்ற புட்டிப்பால் பிடிக்குமா! இனிக்குமா!

ஜான்:—பேஷ்! உங்களுடைய உதாரணத்தை நான் மெச்சுகிறேன். உண்மைக்கு என்றும் அதிகமதிப்பேயன்றி போலிக்கல்ல. இன்னும் சிலரை நான் பேட்டிகண்டு, இதே கேள்வியைக் கேட்டபோது "ஆகா! பேஷாய்ப் பிடித்திருக்கிறது. இங்கேயே இருந்துவிடலாமா என்றுநினைக்கிறேன்" என்றெல்லாம்சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அது இதயத்திலிருந்து வரும் வார்த்தைகளல்ல என்பது என் மனத்திற்கு நன்றாகத் தெரியும். தாய்ப் பாலில்லாத சமயம்போட்டுப் பாலை விட கதி இல்லையென்று அவசியத்தால் குடிப்பதுபோல் காரணார்த்தம் ரஸிக்கவேண்டியது அவசியந்தான். நான் இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கிறேன். உங்கள் பதிலை நான் பெரு மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறேன்...எங்கள் தேசத்து ஸ்திரீகளைப்போல் உங்கள் தேசத்துப் பெண்கள் சுதந்திரமான வாழ்க்கை நடத்துகிறார்களா! என் அடிமைகள்போலிருக்கிறார்கள்?

ரமா:—கோபிக்கக் கூடாது. மன்னிக்கவேண்டும்...உங்கள் தேசத்து சுதந்திரம் எங்கள் தேசத்திற்கு விபரீதமானதாக முடியும். எங்கள் தேசத்துப்பெண்களுக்கு சுதந்திரம் இல்லை என்று தாங்கள் நினைப்பது தவறு. உங்கள் தேசப்பழக்கங்கள், சீதோஷ்ண நிலைமை, சட்டதிட்டம் முதலியன எல்லாம் வேறுபட்டவை. எங்கள் தேசத்துப்பெண்கள் ஒவ்வொருத்தியும் பரிபூரண சுதந்திரத்துடன் இருக்கிருள் என்பதை நான் பெருமையுடன்கூறுவேன். "காணுமல் கலப் பால் சுரக்கும்" என்று ஒரு குட்டைப் பசுவைப் பார்த்து எங்கள் பாஷையில் ஒரு பழமொழி சொல்வதுண்டு. அதுபோல் வெளிப் பகட்டோ, டம்பமோ இல்லாது ஒவ்வொரு பெண்மணியும் தம்தம் குடும்பத்திற்குச் சர்வாதிகாரியாயிருக்கிருள். விவாக ரத்து என்கிற பிசாசு எங்கள் தேசத்துக் குடும்பங்களைப் பிடிக்காதிருப்பதால் புருஷனும் மனைவியும் தேனும் பாலும்போல் ஒற்றுமையாய், அரசனும் மந்திரியும்போல் குடும்பத்தை நடத்துகிருர்கள். குடும்பத்தில் அவளுடைய சட்டங்களுக்குமேல் சட்டம் ஏது? சுதந்தரத்துடன் சகலமும் செய்யும் பெருமை எங்கள் நாட்டில் அழியாச்சுடரா யிற்றே! அவள் யோசனையைக் கேளாது அவளுடைய குடும்பத்தில் ஒன்றுமே நடக்காது. படித்து உத்யோகங்கள் செய்பவர்களா யினுங் கூட கணவனுடன் ஒத்து எத்தனையோ ஆனந்தமாக வாழ்க்கை நடத்துகிருர்கள். சுதந்திரமில்லாது குடும்பத்திற்கு அதிகாரியாக முடியுமா?

ஜான்:—அப்படியானல் உங்கள் தேசத்துக் குடும்பங்களில் சண்டையே இல்லை என்று கூறுகிறீர்களா!

ரமா:—(நகைத்துக்கொண்டே) கரைகாண முடியாத கடலில் நல்முத்துகள், ரத்தினங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. அக் கடலிலேயே துஷ்ட ஜந்துக்களும் இருக்கின்றன. இதைத்தான் உபமானமாகக்கொள்ளவேண்டும். ஆகாயம் முழுதும் நிலாம்பரமாய் இருக்க முடியுமா! சிற்சில இடங்களில் மேகம் சூழ்ந்துதானே இருக்கிறது. அதுபோலத்தான் குடும்பங்களிலும் இருக்கும். நன்மைக்குத் தானே நன்மதிப்பு, அதைத்தானே கூறவேண்டும். எங்கள் தேசம் வேண்டுமானல் அடிமையையன்றி எங்கள் மக்களின் இதயத்திலோ, இவ்வாழ்க்கையிலோ அடிமையில்லை. பரிபூர்ண சுதந்தரத்துடன்தான் வாழ்கிருர்கள். (என்றபோது ரமாவின் கண்களில் நீர் முட்டியதை நன்கு அறிந்தேன்.)

ஜான்:—பேஷ்...உங்கள் நாட்டு ஸ்த்ரீகளுக்கு எந்த விஷயத்

தில் அதிக ச்ரத்தை?....உழைத்துப் பொருள்தேடுவதிலா, உட்கார்ந்து உண்பதிலா ?

ரமா:—(பெரிதாக நகைத்து) இரண்டிலும் இல்லை. தங்கள் கற்பைக் காத்துக்கொள்வதிலும் தங்கள் கணவன், குழந்தைகள் முதலியவர்களின் க்ஷேமத்திற்காகப் பாடுபடுவதிலும், முக்திக்கு வேண்டிய நன்மார்க்கத்தில் ஒழுகுவதிலுந்தான் அதிக கவனத்தைச் செலுத்துவார்கள். இதற்கு அனுகுணமாக உழைக்க முடிந்தவர்கள் உழைப்பது, பொருள் சம்பாதிப்பது முதலியவைகளைக் கவனிப்பார்கள். தொழிலுக்காகவும் பொருள் சேர்ப்பதற்காகவும் மற்ற தர்மங்களை விடவேமாட்டார்கள். சாப்பாட்டில் முக்கியமானது சாதம் எப்படியோ, அப்படி பெண்களுக்குத் தங்கள் ஒழுக்கமும் கற்புந்தான் முக்கியம். இதைத்தான் எங்கள் பெரியார்கள் பல நூல்களின் மூலமும் விளக்கிப் போதிப்பார்கள்.

ஜான்:—விவாகரத்து சட்டம் உங்கள் தேசத்துக்கு வந்தால் நீங்கள் வரவேற்பீர்களா?

ரமா:—இந்தக் கேள்வியை என்னிடம் கேட்பதே அனுவச்யமாகத் தோன்றுகிறது. எங்கள் நாட்டின் பெண்மணிகளுக்குக் கற்புதான் உயிர்நிலை. அதுதான் பூஷணம். அதுதான் ஜீவநாடி. அதைப்பற்றி நான் அழுத்தமாகச் சொல்லும்போது விவாகரத்து என்ற பேச்சு அவசியமே இல்லையே! துர்ப்பாக்கியம் நிறைந்த அச் சட்டம் வரவே வேண்டாமென்று நான் பகவானை ப்ரார்த்தனை செய்கிறேன். ஒரே கணவனுடன் இல்வாழ்க்கை நடத்திக் காலம் முடியும் இன்பம், பல கணவன்களிடம் மாறி மாறிச் செல்லும் பெண்கள் அடைய முடியுமா என்பதை உங்கள் தேசத்திலேயே இரண்டுவிதமான அனுபவமும் உள்ள பெண்களைக் கேட்டால் தெரியுமே. ஒரு குழந்தைக்கு அதன் ஒரே தாயார் எப்படி முக்யமோ, அப்படித் தான் கணவனும். எந்த ஜாதியாயினும் எந்த மதமாயினும் கடவுள் ஒருவனே இருக்கிறான் என்று நம்புகிறோம். அதேபோல் எங்கள் நாட்டுப் பெண்களுக்குக் கணவன் ஒருவனே என்பதுதான் உறுதி...நெறிதவறி நடப்பவர்கள் எந்த நாட்டிலும் இருக்கிறார்கள். ஒரு வண்டிநிறைய மாம்பழம் கொண்டுவந்தால் அதில் அழுகல், சொத்தல், புழுத்தல், வெம்பல், புளித்தல் முதலிய பலரகங்கள் இருக்கும். நல்ல உயர்ந்த இனிக்கும் பழத்தைத்தானே மக்கள் விரும்புகிறார்கள். அதுபோல் கெட்டுப்போன ஸ்திரீகளும் எத்தனையோபேர் இருக்கலாம். நான் இல்லை என்று சொல்ல

வரவில்லை. ஆனால் உயர்ந்ததைத்தானே ப்ரபலப்படுத்தவேண்டும். அதுதானே பயன்படுவது....

ஜான்:—கல்யாணமில்லாமலேயே ஒரு பெண் எங்கள் நாட்டில் காலங்கடத்தமுடியும். உங்கள் தேசத்தில் அதைப்பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?

ரமா:—அந்த கோஷ்டியில் நான் சேர்ந்தவளல்ல என்பதை நீங்களறிந்திருக்கலாம். கல்யாணமில்லாது ஒரு பெண் வாழ முடியுமா! மனோ வலிமை உண்டா! ஆத்மசுத்தி உண்டா! என்பவைகள்வரையில் போகவே வேண்டாம். ஒரு பெண்ணானவள் ஒரு கொடிக்குச் சமானமானவள். அக்கொடி ஒரு மரத்தையோ, கழியையோ தழுவித்தான் ஏறவேண்டும். கல்யாணமில்லாத ஒண்டி வாழ்க்கை உப்பு சப்பற்ற பதார்த்தம் போன்றதுதான். அப்படி இருப்பவர்கள் நூற்றுக்கு 99 பேர்கள் திடமான இதயத்துடன் ஒழுக்கமாக நடப்பதே இல்லை. ஆயிரத்திற்கு ஒருவர் பரிசுத்தையாய் இருக்கலாம்; இல்லை என்று சொல்லமுடியாது. கல்யாணமாகியவர்களையே வம்பர் கூட்டத்தின் வாய்க்கு இரையாகும்படி அவதூறுகள் வந்து சூழும்போது கல்யாணமாகாதவர்களைப் பற்றிக் கூறவேண்டாம். அபக்யாதி என்ற காற்று வீசிக்கொண்டேதான் இருக்கும். கல்யாணமே வேண்டாமென்ற எத்தனையோ பெண்கள் கிழவியாகும் வயதில் கல்யாணம் செய்துகொண்டு கணவனின் துணைக்குப் பாத்திரமாகிறதையும் நான் கண்டிருக்கிறேன். ஸ்திரீகளின் மனம் வைராக்யத்தில் சிறந்தது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். இருப்பினும் கபட உலகத்தில் தீயர்களின் ஜ்வாலை அந்த வைராக்கியத்திற்குப் பங்கத்தைவிளைவித்துவிடும் என்பதே எனது துணிவு. என்னிடம் வைத்தியத்திற்கு வரும் பெண்களில் கல்யாணமாகாது கர்ப்பவதியாகியதும், கணவனை இழந்து கர்ப்பவதியானதுமான பெண்களுக்கு நான் நன்றாக திட்டி புத்திமதிகள் கூறியிருக்கிறேன். அதனால் எனக்கு இதுவிஷயத்தில் மற்றவர்களைவிட அதிக அனுபவம் உண்டு.

ஜான்:—இந்த விஷயத்தை நானும் ஒப்புக்கொள்கிறேன்... குழந்தையே வேண்டாமென்று சிலர் சொல்கிறார்களே, அதைப் பற்றி உங்கள் அபிப்ராயமென்ன ?

ரமா:—ஒரே வார்த்தையில் சொல்லிவிடலாமே: ஒரு மனிதன் தனக்குக் கண்களே வேண்டாமென்று சொன்னால் எப்படி யிருக்குமோ அப்படித்தான் அந்த வார்த்தையும் இருக்கும். சக்திக்கு

மீறிய அதிகமான குழந்தைகள் வேண்டாமென்று சிலர் கூறுவதை வேண்டுமானல் ஒரு சிறிது ஒப்புக்கொள்ளலாம். அதிலும்கடவுளின் செயல் ஒன்று இருக்கின்றதென்பதை நம்பும் என்போன்றவர்கள் அதைக்கூட சொல்லமுடியாது. ஆண்டவன் அன்று விதித்த சட்டத்தை இன்று மனிதனல் மாற்றமுடியுமா? ஈச்வரனையும் ஜெயிக்கும் சக்தி மனிதனுக்கு வந்துவிட்டதென்ருல் யுகம் முடிந்து விடாதா! அந்தவிஷயத்தில் மற்ற முறைகளைவிட மகாத்மா காந்தி கூறும் பிரம்மச்சர்ய அநுஷ்டானமே மிகச் சிறந்ததும் வியாதிக்கு அதிக சலுகைக்காட்டாததுமாயிருக்குமென்று நானும் கூறுவேன்.

ஜான்:—உங்கள் நாட்டுப் பெண்களில் பெரும்பாலோர் மிகவும் பலவீனமாயும் வியாதியஸ்தர்களாயுமிருக்கிருர்களே, ஏன் திடமாக இல்லை? பால்ய விவாகத்தினல்தான் அப்படியிருக்கிருர்கள் என்று சிலர் சொல்வது உண்மையா!

ரமா:—இந்த கேள்விக்கு எந்த நாடும் இலக்கானதேயாகும். உங்கள் நாட்டில் பலவீனர்கள், வியாதியஸ்தர்கள் முதலியவர்கள் இல்லையா? எங்கள் தேசத்தின் சீதோஷ்ணநிலைமைக்குத் தக்கவாறு யாவும் அமைகின்றன. பால்ய விவாகத்தினல்தான் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளவே முடியாது. எங்கள் தேசத்தில் சாஸ்திரத்தில் பெண்களுக்கு 7வயதில் கல்யாணம் செய்தால் அனேக புண்ணியம் உண்டு என்று இருக்கிறது. அந்த நம்பிக்கையின்மேலேயே அக்காலத்தவர்கள் நடந்துவந்தார்கள். அக்காலத்தில், செயற்கையால் உண்டாகி சுகம் கொடுப்பதுபோல் காட்டி அத்தனையும் கேட்டை விளைவிக்கும் நவநாகரிகங்கள்சற்றுமில்லை. இயற்கையின் இன்பங்களை தாராளமாக அனுபவித்து அதன் நற்பயனை அடைந்து வெகுதிடமாக வாழ்ந்துவந்தார்கள். ஆகாராதிகளில் சாஸ்திரம், ஆசாரம் இரண்டின் உதவியையும் கொண்டு ஒரு நிர்ணயத்துடன் இருந்ததால் வியாதி என்கிற அரக்கன் கிட்ட அணுகமுடியாது ஓடினன். அதோடு நல்ல உழைப்பும், நல்ல ஜலத்தில் ஸ்நானமும், அவர்களுக்கு இன்னும் ஆரோக்யத்தையும் வலுவையும் கொடுத்துவந்தன. அவர்கள் நீடித்த சுகிகளாயும், ஆயுர் ஆரோக்யமாயும் இருந்தார்கள்.

இக்காலத்தில் அந்த அம்சங்களில் எது இருக்கிறது? சாஸ்திரங்களில் நம்பிக்கை இல்லை. ஆசாரத்தில் ச்ரத்தையில்லை. கண்டபடி தின்பது, கண்டபடி உலாவுவது. நல்ல நீரில் ஸ்நானம் செய்வதில்லை. ஆறுகள் ஏரிகள் குளங்கள் முதலியவைகளுக்குப் போவதென்ருல் நாகரிகத்தின் விபரீதத்தில் அவமானம்...போவதில்லை. இரவு சினி

மாவும், ட்ராமாவும் பார்த்துக் கண்விழிப்பதும் காலை 8 மணி வரையில் தூங்குவதும் வ்யாதியை வரவழைக்க முதல் தாம்பூலமாகிறது.

சூரியன் முதன்முதல் புறப்படும்போது கண் விழித்திருந்து சூரியனை நமஸ்கரித்தால் சூரியனைக்கண்ட தாமரைகள் மலர்ந்து ப்ரகாசிப்பதுபோல் மனிதர்களின் கண்களும் மலர்ந்து ப்ரகாசிப்பதோடு கண்களில் ஒரு சிறிய கல்மஷமும் சேரவிடாது சூரியக் கிரணம் இழுத்துக்கொண்டு நல்ல பார்வையைக் கொடுக்கும் என்பது பழய சாஸ்திரம். அதை அனுஷ்டித்ததனுல்தான் பெரியவர்கள் நூறு வயதிருந்தாலும் கண்கள் மங்காது ஒளியுடன் வாழ்ந்தார்கள். இம்மாதிரி காரணங்கள் அனேகம் இருக்கின்றன. அக்கால நன்மைகள் மறைந்ததன் பலன் இக்காலத்தில் வ்யாதிகள் நிறைந்தன என்றுதான் நான் சொல்வேன். இக் காரணங்களால்தான் நீங்கள் கேட்டபடி பெண்களில் சிலருடைய நிலைமை அமைந்துள்ளது.

ஜான்:—பேஷ்...உங்களுடைய ஆழமான நம்பிக்கையையும், ஆராய்ச்சியையும் நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன்...கவர்மெண்டு உங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தது மிகமிகப் பொருத்தமானதாகும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. தங்களிடம் மருத்துவமுறைகளைப்பற்றிதான் கேள்விகள்கேட்கவேண்டுமென்று சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். மருத்துவத்தைப் பற்றிப் பலரைக் கேட்டாயிற்று. தங்களுடன் வந்துள்ளவர்களையும் அதைப்பற்றியே கேட்டதால் தங்களிடம் பொது விஷயமே எடுத்துக்கொண்டேன்.

ரமா:—அதுதான் எனக்கும் சந்தோஷம்...

ஜான்:—நாளையதினம் எங்கள் ஸ்திரீகள் சங்கத்தில் தங்களுக்கு தேனீர்விருந்து வைத்திருக்கிறோம்; கட்டாயம் தாங்கள் வந்து, உங்கள் தேசத்தின் சிறப்பைப்பற்றியும், உங்கள் தேசத்துப் பெண்களைப்பற்றியும் ஒரு உபன்யாசம் செய்யவேண்டும். நான் விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன். மெத்த சந்தோஷம். வந்தனம்.

ரமா:—அவசியம் வருகிறேன். உங்களுடைய அன்பிற்கு அனேக வந்தனங்கள்.

என்றிருந்ததை தேவராஜன் தன்னையறியாத உணர்ச்சியுடன் படித்து முடித்தான். அவன் இதயத்தில் விவரிக்க முடியாத ஏதேதோ உணர்ச்சிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்ருகச்சூழ்ந்துகொண்டன. அதேபக்கத்தில் மற்ருெரு பத்தியில்

டாக்டர் ஸ்ரீமதி ரமாதேவியின் அம்ருத குணம்.

"இந்தியாவிலிருந்து துரைத்தனத்தாரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு

இங்கு வந்திருக்கும் லேடி டாக்டர் ஸ்ரீமதி ரமாதேவியைப் பற்றி இந்தியாவிலிருந்துவரும் பத்திரிகைகளில் படித்து மகிழ்ச்சி யடைந்திருக்கிறேன்: அவர்களை நேரில் பேட்டிகாணச் சென்றிருந் தேன். அச்சமயம் அவர்கள் கடவுளின் படத்திற்கும் தன் கண வனின் படத்திற்கும் முன்பு ஒரு விளக்கேற்றிவைத்து அப்படங் களுக்கு ரோஜாமாலையைச் சூட்டி ப்ரார்த்தனைசெய்துகொண்டிருந் தார்கள். அதைப்பார்த்த உடனே எனக்கு ஆச்சரியமும் ப்ரமிப்பும் அதிகரித்தன.

கடவுள் படத்திற்குச் சமமாக கணவனின் படமெதற்கு வைத்திருக்கிறார்கள் என்று வியப்புடன் நோக்கியவாறு, என் வர வைத் தெரிவித்தேன். அந்தம்மாளின் அன்பும், மரியாதையும் கூறத் திறமை இல்லை. என்னை உட்காரும்படிக்கூறி வந்தனமளித்தபின், தனது பூஜையை முடித்துக்கொண்டு அதற்கு நிவேத்தியம் செய்த பழங்களில் சிறிது எனக்கும் கொடுத்துத் தானும் சாப்பிட்டார்கள்.

தானே தன் கையால் ஸ்டவ்வில் காப்பி தயார்செய்து எனக் குங் கொடுத்துத் தானும் புசித்தார்கள். என்ன புன்சிரிப்பு! எவ்வளவு சாந்தம்! வாக்கில் என்ன இனிமை! முகத்தின் சோபை யைத்தான் என்னென்பது? "கணவன் படம் எதற்குக் கூடயிருக் கிறது?" என்றேன்.

அதற்கவர்கள் சிரித்துக்கொண்டே, "எங்கள் இந்து தர்மத்தின் உபதேசப்படிக்கு "பேசாத தேய்வம் கடவுள். பேசும் தேய்வம் கணவன்" என்பதுதான் தத்வம். எங்கள் தேசத்தில் பெண்கள் முதன்முதல் காலையில் எழுந்த உடனே கணவனின் பாதத்தைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டுதான் எழுந்துவருவார்கள். எனக்கு இப்போது அவர் அருகிலில்லாததால் இப்படமே அவராகத் திகழ்கின்றது" என்றார்.

எனக்கு ஆச்சரியம் சொல்ல முடியவில்லை. இத்தனை உயர்ந்த ஸ்திதியிலிருந்தும் கொஞ்சங்கூடக் கர்வமென்பதே இல்லை. வெகு எளிய வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். படாடோபமோ, வீண்டம்ப மோ அவரிடம் ஒரு திவலையும் காணப்படவில்லை. அவரை நான் பேட்டி கண்டு பேசிய விவரம் இதே பக்கத்தில் பார்க்கலாம். அவர் களுடைய குணமே அவர்களை புகழின் உச்சத்திற்குக் கொண்டு செல்கிறது என்பதில் ஐயமே இல்லை. ஸ்ரீமதி ரமாதேவியின் சங்கீதத் திறமையை எடுத்துக்காட்ட அவருடைய வீணை முதல்காட்சி யளித்தது. இனிமையாகப் பாடி அவர்கள் தேசத்து சங்கீதக்கலை

யின் நுட்பங்களைச் சிறிது விளக்கினார்கள். இத்தகைய நாரீமணியை, சகல விஷயங்களிலும் மேன்மைவாய்ந்த சதிமணியை அடைந்துள்ள பெருமை அவரை மணந்துள்ள கணவரின் அதிருஷ்டமெனலாம். அவர் வந்துள்ள காரியத்தில் ஜெயம்பெற்றுப் பின்னும் புகழ்மாலையுடன் தாய்நாடுசெல்லவேண்டிய அருளைக் கடவுள் கொடுப்பாராக."

என்ற புகழுரைகளையும் படித்தான். அவனுக்குஒன்றுமேதோன்ருது தலை சுழன்றது. ரமாவின் புகழுக்கு மகிழவும் தெரியவில்லை. அவள் தன்னைக் கடவுளாக எண்ணியிருப்பதற்கு வியக்கவும் தோன்றவில்லை. மூளை குழம்பியவன்போலாகிவிட்டான். "ரமா!... ரமா!...ரமாதேவி...புகழ்மாலை...ரமாவுக்குப் புகழ்மாலை"...என்று பித்தன்போல் அவன் வாய் முணுமுணுத்தது.

21

குன்றளாவும் புகழ்—வானளாவும் துன்பம்

வெளிநாட்டில் பக்ஷியைப்போல் தனியாக விருக்கும் ரமாவுக்குத் தன் படிப்பு உண்டு, தான் உண்டு. அனாவச்யமான இடங்களுக்குப்போவதிலோ வீண்களியாட்டங்களில் பணத்தையும் பொழுதையும் செலவழிப்பதிலோ அவள் சற்றும்நாடவில்லை. நிம்மதியான தனிவாஸத்தில் அவள் மூழ்கினாள். குழந்தைகளையும், கணவனையும் பற்றி நினைக்கும்போதுமட்டும் மனது வெறிபிடித்தலையும். அன்பு வெறிக்கு யோசனைதான் தக்கமருந்து. பழங்கதைகளைப்பற்றி யோசனைசெய்து மனத்திற்குச் சாந்தியைத் தேடிக்கொள்வாள்.

இவளைப்பற்றி நன்ருக அறியாதவர்கள் இவள் வெறும்பட்டிக்காடு, உம்மூணுமூஞ்சி என்று கேலியும் செய்வார்கள். ஆனால் ரமா அவைகளைக் காதில்போட்டுக்கொள்வதே இல்லை. ஸ்திரீகள் சம்மந்தப்பட்டக் கூட்டங்களின் அழைப்பிற்குத் தவருது சென்று கும்மாளமடித்துவிட்டு வாரமல், ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் தன் தாய்நாட்டின் பெருமையைப்பற்றியும், தாய்நாட்டுப் பெண்களின் சிறப்பைப்பற்றியும் இந்துமதத்திலுள்ள அனேக குட்டிக் கதைகளின் மூலம் பல நீதிகளைக் கூறி, ப்ரஸங்கம் செய்து மக்களை மகிழ்விப்பாள். அதோடு கலைத்தெய்வத்தின் பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறு

வாள். வைத்திய முறையில் அனேக விஷயங்களே விளக்கிக் கூறிப் புதிய புதிய மருந்துகளேயும் ஆராய்ச்சிகளேயும் கண்டு பிடித்து, மட்டற்ற உத்ஸாகத்துடன் சலிக்காது உழைக்கும் திறமை பெற வேண்டிய மார்க்கங்களேயும் கூறுவாள். அதோடு 'அதிக செலவில்லாது எளிய முறையிலாகக் கூடிய மருந்துகளேக் கண்டுபிடித்து ஏழைகளுக்கு உதவவேண்டும்' என்றெல்லாம் கூறுவதைக்கேட்டு மற்றவர்கள் அவர்களிடம் வலுவில் அன்புகொண்டு பேச வரத் தொடங்கினர்கள்.

எந்த யுகத்திலும், எந்த காலத்திலும், எந்த புராணக் கதைகளிலும் ஒரு எதிரி இல்லாது இயற்கை நகர முடியாதல்லவா! ஆரம்பத்தில் கூனியும், கைகேசியும் பிறகு சூர்ப்பனகை, ராவணன் முதலிய எதிரிகள் தோன்றவில்லேயென்ருல் ராமாயணம் பெருகுவதேது? அதேபோல் கம்ஸன், பூதகி, சகுனி, துர்யோதனன், சிசுபாலன் முதலிய சத்ருக்கள் இல்லேயென்ருல் பாகவதம், பாரதம் முதலிய கதைகள் நம் முன் எப்படி காக்ஷிகொடுக்கும்? ஹிரண்யன் உதிக்காதிருந்தால் ப்ரக்லாதனின் பெருமை எப்படி ப்ரகாசிக்கும்? மாற்ருந்தாயான சுருசி உதயமாகவில்லேயென்ருல் த்ருவனின் தனியுலகத்துச் சிறப்பு எப்படி ஜ்வலிக்கமுடியும்? ஒரு குட்டிக் கலக நாரதர் இல்லாதிருந்தால் பல்லாயிரக் கணக்கான புராணக் கதைகள் புதையல்போல் நமக்கெப்படி கிடைக்கமுடியும்? சர்க்கரைக்கு எதிர் எட்டிக்காய் இருந்தால்தான் சர்க்கரையின் இனிப்புநன்குபுலப்படும்.

அதேபோல் ரமா கலிகாலத்தில் தோன்றிய கற்பனே மங்கையாயிற்றே! அவளுக்குமட்டும் எதிரிகள் தோன்ருதிருக்கமுடியுமா! கூடவந்த லேடி டாக்டர்களுக்கு ரமாவைப்பற்றி லண்டன் பத்திரிகைகளில் தினம் வருவதைப் பார்க்கப் பார்க்க பொருமை ஜ்வாலே வீசியது. இவர்களேயும் துரைத்தனத்தார்தான் அழைத்திருக்கிருர்கள்; இவர்களுந்தான் சகலமான விருந்துகளுக்கும் போகிருர்கள்: இவர்களுந்தான் பேசுகிருர்கள். ஆனல் அவைகள் சாதாரண சமாச்சாரப்பத்திரிக்கையில் வருவானேன். இவள் விஷயம் புகைப்படங்களுடன் ப்ரமாதமாக வருவானேன்? என்கிற எரிச்சலால் ரமாவை விரோதியைப்போல் பாவிக்கவும் துணிந்தார்கள்.

அந்த ஆத்திரத்தில்தான் முதல் பாணம் அதிக ஜ்வாலேயில்லாது ஒருமாதிரியாக தேவராஜனுக்கு விடுத்தார்கள். அதற்கு தேவராஜன், கடிதத்திற்காக வந்தனமென்றும் தான் ரமாவுக்குத் தாராளமாய்ப் பழகும்படி எழுதுவதாயும் எழுதியிருந்தான். அதுவே அவர்

களுக்குப் பரமசந்தோஷமாகிவிட்டது. அவர்களால் ஆனமட்டும் ரமாவைத் தம்முடன் அலேவதற்கு அழைத்தும் வாராதது கோபமுண்டாக்கியது. அதோடு ரமாவை பேட்டிகண்ட விவரங்களை ப்ரமாதமாக ப்ரசுரித்ததோடு அவளைப்பற்றித் தனியாயும் புகழுரை எழுதிருந்ததுகண்டு பின்னும் ஆத்திரம் உண்டாகியது. இவைகளெல்லாம் ஒன்றுகூடி பின்னும் ஒரு கடிதத்தை எழுதத்தூண்டியது.

ஸ்திர புத்தியற்ற தேவராஜனுக்கு முன்போலில்லாது சிறிது வருமானம் வரத் தொடங்கியது. நாகராஜனின் நேசத்தில் அவனுக்கு உண்டாகிய குடிப்பழக்கத்திற்குக் கேட்பாரற்றுவிட்டதால் வருமானத்திற்குமேல் கடன்வாங்கியும் குடிக்கவாரம்பித்தான். நாகராஜனின் விதவைச் சகோதரியான அகிலாண்டத்தின் நட்பும் நேசமும் நாளைக்குநாள் குடியின் மூலமே வளர்ந்தது. இத்தனைஒற்றுமைக்குக் காரணம் அந்த மகாஉத்தமியும் குடிப்பதில் கைதேர்ந்திருப்பதேயாகும். ரமா ஊரைவிட்டுச்சென்ற இரண்டு மாதங்கள் வரையில் தேவராஜன் ஒவ்வொரு கப்பலுக்கும் கடிதம் எழுதுவதோடு குழந்தைகளையும் எழுதச்செய்து வந்தான். இதற்குள் இந்த புண்ணியவதியின் சினேகம் விபரீதப்போக்கில் உண்டாகியதால்அவன் மதியே மங்கியது.

குழந்தைகளைக் கூடச் சரியாய் கவனிக்காமலும் வீட்டில் தங்காமலும் ரமாவுக்குக் கடிதம் எழுதாமலும் ஊர்சுற்றவாரம்பித்தான். குடித்துவிட்டு வெறிபிடித்திருக்கும் இவனிடம் நோயாளிகள் வருவதற்கும் பயந்தார்கள். இவனுடைய மூளையைச் சிதறவடிக்கும் சகுனிபோன்ற நாகராஜன் குழந்தைகளுக்காகப் பரிந்து பேசுபவன் போல் ஒரு தினம் ஆரம்பித்து....“தேவா! குழந்தைகளின் கண்ராவி சகிக்கமுடியவில்லை. உன் சகோதரி விசாலமும் வயிற்றுக்கில்லாது கஷ்டப்படுகிருள். உன் குழந்தைகளை அவளிடம் அனுப்பி வளர்க்கச் செய்தால் உனக்கும் கவலையற்று இருக்கும். அவளும் ஆசையுடன் வளர்ப்பாள். ஆதரவும் உண்டாகும். மாதம் இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் சேர்த்து 50 ரூபாய் அனுப்பிவிட்டால் போதும். ஒரு கடிதம் எழுதிப்பாரு” என்று உபதேசம் செய்தான்.

தன்னைவிட்டுப் பொருப்பு நீங்கினல் போதும் என்று எதிர்பார்த்திருந்த தேவராஜன் ஒரு நாளுமில்லாது திருநாளைப்போல் குழந்தைகளுடன் நேரே விசாலத்தின் வீட்டிற்குப்போய் குழந்தைகளை விட்டுவிட்டு, 50 ரூபாய் பணத்தையும் கொடுத்து குழந்தைகளைச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு வந்தான்.

குழந்தைகள் அழுது அழுது தவித்தார்கள். தகப்பனரைப்பிரிய மனமற்றுக் கதறியும் கேட்கவில்லை. அத்தையின் முகத்தைக் கூடப் பாராதிருந்த குழந்தைகள் திடீரென்று அவளிடம் இருக்கவேண்டு மென்றால் குழந்தைகள் சமாதானமாகுமா? அவைகள் துடித்தன. ஆனல் விசாலம் திடீரென்று அதிர்ஷ்ட சூரியன் உதயமாகியதைக் கண்டு உள்ளம் பூரித்தாள். நிலையில் பிடிகொள்ளாது துடித்தாள். சந்தோஷத்தின் தெம்பால் உடல் இரட்டிப்பாய்ப் பருத்தது.

எத்தனையோ ஆயிரம் மைலுக்கு அப்பாலிருக்கும் ரமாவுக்கு இந்த விபரீதங்கள் ஒன்றுமே தெரியாது. தன் கணவனிடமிருந்தும் குழந்தைகளிடமிருந்தும் கடிதமே வராததால் மனம் பதறினள். அந்த துயரத்தை அவளால் சகிக்கமுடியாது தன் தலைவிக்கு விவரம் எழுதும்படிக் கடிதம் எழுதினள்.

வஸுந்தரா மகா கெட்டிக்காரியும், யூகசாலியுமானதால் இங்குள்ள நிலைமைகள் சகலமும் தெரிந்திருந்தும் அதை ரமாவுக்கு எழுதவில்லை. ஏனெனில் இத்தனை ஆயிர மைல்களுக்கப்பால் முக்ய மான படிப்புக்காகச் சென்றிருக்கும்போது இந்த விவரங்கள் தெரிந்தால் மிகவும் ஆபத்தாக முடியும்; படிப்பும் ஓடாது. இத்தனை உயர்ந்த பெயர் வாங்கிய புத்திசாலி பரீக்ஷையில் தோல்வியுற்றுள் என்றால் அது மிகவும் கேவலமானதாகும். திரும்பிவரமுடியாது துடிப்பாள். உடல் நலம் குன்றும். ஆகையால் எல்லோரும் க்ஷேமம் என்றும் அவர்களைப்பற்றி தானே அடிக்கடி எழுதுவதாயும் கவலை யின்றிப் படித்துவிட்டு வரும்படியும் எழுதிவிட்டாள்.

தொலைதூரத்திலுள்ள ரமாவுக்கு இக்கடிதம் முற்றிலும் ஆறுதலளிக்கவில்லை. பெற்ற மனம் பித்தல்லவா! அது கலங்கிக் கொண்டே இருந்தது. தான் ஊருக்குத் திரும்பிப்போகாது இவ் விடத்திலேயே இறந்துவிடக்கூடாதா என்கிற எண்ணந்தான் அவளையறியாது அடிக்கடி உண்டாகியது. அதற்குக் காரணம் அவளுக்கே தெரியவில்லை. சதா சங்கடம் செய்துகொண்டிருந்தது. இம்மாதிரி நிலைமையில் ரமா தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கையில் தேவராஜனுக்கு இன்னொரு கடிதம் போய்ச் சேர்ந்தது.

"டாக்டர்!

நாடுவிட்டு நாடு நாங்கள் வந்திருக்கும் இடத்தில் நம் நாட்டுப் பெருமையையும் ஸ்திரீகளின் கற்பின் வீர தீரத்தையும் பலருக்கும் ப்ரஸங்கத்தின் மூலம் பேசிய வாறு அந்த மகாதேவி, கண்டபடி கெட்டலையும் விபரீதத்

தைக் கூறத் திறமில்லே. படிப்பில் எப்படியாகுமோ தெரியாது. குடிப்பழக்கங்கூட ஒரு ஆங்கிலேயசீமானின் சினேகத்தினுல் உண்டாகியிருப்பதையறிய எங்கள் மனம் பதைக்கிறது. "உங்கள் தேசத்துப் பெண்களே இப்படித்தானே! சொல்வதொன்று செய்வதொன்றுமாக விருக்கிருளே, இதுதான் பெருமையா !" என்று இந்நாட்டவர் கேட்கும்போது எங்கள் பிராணன் போவது போலிருக்கிறது. அங்கிருக்கையில் தனக்குப் புகழ் வர வேண்டுமென்றதற்காகப் பத்திரிகைக்காரர்களேயெல்லாம் காக்காய் பிடித்து உங்களே இகழ்குழியில் தள்ளித் தான் புகழ் சிகரத்தை எட்ட சூழ்ச்சி செய்ததுபோலவே இங்கும் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு எங்களேயெல்லாம் மட்டந்தட்டவும், தான் மட்டும் உயர்வடையவும் ஒரு துரைமகனின் துணேகொண்டு பத்திரிகைக்காரர்களில் சிலருக்கு லஞ்சங்கொடுத்து எழுதச்செய்துவருகிருள். பாம்பை வெகு மேன்மையான பஞ்சணேயில் படுக்கச் செய்தால்மட்டும் அதன் விஷம் போகுமா ! அதேபோலத் தான் இந்த மகராஜியின் நிலேமையுமிருக்கிறது. இதைக் கவனிக்கவும்."

என்று எழுதியிருந்ததைப் படித்ததும், தேவராஜனின் ஆத்திரம் தலேக்கேறியது. பல்லேக் கடித்தான். தத்திக்குதித்துத் தாண்டவமாடினுன். உலகத்திலேயே தாம்தாம் செய்யும் அக்ரமங்களின் சூடு அவரவர்களுக்கு உரைப்பதில்லே. அதே காரியத்தைப் பிறர்செய்வதைப் பார்த்தாலும் அல்லது படாப்பழியாய்க் கூறுவதைக் கேட்டாலும் உடனே கோபம், ஆகங்காரம், அவமானம் எல்லாம் ஒட்டிக்கொள்வதும் அதற்காகத் துள்ளிக்குதிப்பதும் ஒரு தொத்துவியாதியாகப் போய்விட்டது.

அந்த வியாதி தேவராஜனே மட்டும் விட்டுப் போகுமா? "சண்டாளி...மானங்கெட்டவள்" என்றெல்லாம் வாய்விட்டுக்கூறினுன். அதே சமயம் வெகு ஒய்யாரமாயும் அட்டகாஸத்துடனும் வந்த அகிலாண்டம் கடகடவென்று சிரித்தபடியே "அடேயப்பா! மலேயைக் கல்லி எலியைப்பிடித்தார்போல் இப்போதுதான் அவளுடைய மானங்கெட்டத்தன்மையை அறிந்தீர்களா ! கைப்புண்ணுக்கு கண்ணுடிவேண்டுமா? என்றைக்கோ அவளுடையபித்தலாட்டங்கள் நன்ருகத் தெரியும்...சரி. இந்த புராணத்தில் இப்போது பொழுது

போக்கவேண்டாம். நம்முடைய விவாகத்தை இன்றே முடித்து விடலாம் என்று அண்ணா சொல்லச்சொன்னார். அவருக்கு ஜுரம்; வரமுடியாததால் என்னையனுப்பினார்'' என்றாள்.

பிறகு வீணாக வளர்த்துவானேன்....நான்குமாத காலம் சென்றது தெரியாது கழிந்தது. தேவராஜனும் அகிலாண்டமும் இணைபிரியாத தம்பதிகளாகி வெகு குதூகலமாக வாழ்க்கை நடத்தும் ஜோரில் ரமாவுக்குக்கடிதம் எழுதுவதையும் குழந்தைகளுக்குதவுறுது பணமனுப்புவதையும் கடிதமெழுதுவதையும் அடியோடு மறந்தான்.

பணமனுப்பாவிட்டால்விசாலத்தம்மாள்விடுகிறாளா? கடிதத்தின் மேல் கடிதம் எழுதுவதும், 'குழந்தைகளைக் கொண்டுவந்து விட்டு விடுவேன்' என்று பயமுறுத்துவதும், தன்மகனை யனுப்பி நேரில் தொந்தரவு செய்வதுமாகத் தனக்குச் சேரவேண்டிய பணத்தை வாங்கிக்கொண்டுபோய்விடுவாள். 'குழந்தைகள் சனியன் பிடித்ததுபோல் இங்குவந்துவிட்டால் தமக்குக் கஷ்டமாயிற்றே!' என்று அகிலாண்டமே பணத்தை அனுப்பிவந்தாள்.

இக்காலத்தின் விநோதங்களில் உலகம் எப்படியிருக்கிறதென்றால் அடுத்த தெருவில் ஒரு அமளி நடக்கிறதென்றால் அது இங்கு தெரிவதில்லை. தெருவெல்லாம் சிரித்தோ அழுதோ வம்பளந்தோ பழகியபிறகுதான் சில சமயம் தெரிகிறது. சில சமயம் தெரிவதே இல்லை. வீடேறி வந்து கூப்பிட்டால், அதுவும் விசேஷகாலமாயிருந்தால் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் நாகரிகம் முதிர்ந்த முறையில் அண்டை வீடு அயல்வீடுகளின் செய்திகூடத் தெரிவதில்லை. அங்ஙனமிருக்க ஆயிரக்கணக்கான மைலுக்கப்பாலுள்ள ரமா தேவிக்கு இந்த அக்கிரமங்கள் என்ன தெரியப்போகின்றன?

உலகமறியாத குழந்தைகளுக்குத்தான் தந்தையின் விபரீதப் போக்கு என்ன தெரியும்? அவர்கள் அவைகளை அறியும் சக்திதான் ஏது? தாயாருக்குக் கடிதமெழுதவும் அதை யனுப்ப மார்க்கமும் தெரியாததால் அதுவும் விளையாட்டில் மறந்துபோயிற்று.

இந்த அக்ரமங்களெல்லாம் ஹரிதாஸருக்கு நன்றாகத் தெரிந்து தானிருக்கிறது. என்ன செய்வார் பாவம். தானோ சன்யாசி. தகப்பனின் குடிப் பழக்கமும் தீய ஒழுக்கமும் தாண்டவமாடும் இடத்தில் குழந்தைகள் இருந்து ஆபாஸங்களைக் கண்ணால் பார்க்காமல் பட்டிக்காட்டில் கிடப்பதே நல்லதென்று அவர் எண்ணினார். ''சென்ற காரியம் சீக்கிரம் முடிந்து ரமா எப்போது திரும்பிவருவாள்? என்று குடும்பம் சீர்படும்?'' என்று அவர் இதயம் ஏங்கியது.

ஹரிஜன வேலையுண்டு; ஹரிநாம ஸ்மரணமுண்டு என்று அவ்விரண்டிலும் மூழ்கிக் கிடந்தார்.

கையிலிருந்த பணம், பாங்கியிலிருந்த தொகை, ரமாவின் நகைகள், வீட்டிலிருந்த உயர்ந்த சாமான்கள் முதலிய சகலமும் பாதி அகிலாண்டமும் நாகராஜனும் களவாடியதுபோக எஞ்சியதெல்லாம் தம்தம் ஸ்வரூபம் மாறி மதுவகைகளாய் புனர் ஜன்மம் எடுத்து தேவராஜன், அகிலாண்டம், நாகராஜன் முதலியவர்களின் வயிற்றுக்குள் சரணுகதியடைந்தன.

"நின்று தின்றல் குன்றும் மாளும்" என்பது பழமொழி. ஒரு காசு வருமானமின்றி தின்று தின்று உருட்டியாகிய பிறகு வெறியன், குடியன், மடையன், ஸ்திரபுத்தியற்றப் பன்னுடை முதலிய பட்டங்கள் அவனை ஸ்வீகரித்தனவேயன்றி வேறு பலன்கள் காணவில்லை. தன்னிடம் இருந்த அத்தனைச் சொத்துக்களும் மறைந்து தனக்கு இத்தகைய பட்டங்களைக் கொடுத்திருக்கும் வள்ளலை அவன் அறிந்தாளு? அதுதானில்லை. வெறியில் மூழ்கிய நெஞ்சத்திற்கு உணர்ச்சி ஏது? மான அவமானமேது? சாந்திதானேது? சந்துஷ்டிதான் ஏது? எல்லாம் மறைந்து அவனைப் பித்தனுக்கின.

22

அன்பின் துடிப்பு—ஏமாற்றத்தின் தவிப்பு

ரமாவின் தேகம் ஏற்கெனவே குச்சிபோல்மெலிந்து வாடி உலர்ந்திருந்தது. இப்போது பின்னும் வற்றியது. எந்திரம்போல் தனக்குள்ள படிப்பை வெகு பிரயாசப்பட்டுப் படித்து முடித்து பரீக்ஷையுங் கொடுத்தாள். தான் உடனே ஊருக்குப்போக வேண்டும்; வருஷம் இரண்டாகிவிட்டது. இனி இருக்கவே முடியாது. தன் கணவனிடமிருந்து கடிதத்தைப் பார்த்தே எத்தனையோ காலமாகிவிட்டது. குழந்தைகளின் நினைவு நிமிடத்திற்கு நிமிடம் கொல்லுகிறது. ஆகையால் தான் போகவேண்டுமென்று தனக்குமேலுள்ள அதிகாரியிடம் மனத்தைத் திறந்து கூறினுள்.

"பரீக்ஷையின் முடிவு தெரிந்தபிறகுதான் போகவேண்டும். ஒரு கால்தேறவில்லையென்றல் கண்டிப்பாய் மறுபடியும்படிக்கவேண்டும். உங்களுக்கு அப்படிக்கொன்றும் நேராது. பரீக்ஷையின் முடிவு தெரிந்ததும் வேலைகூடக் கட்டாயம் கையிலேயே கொடுத்தனுப்பி

விடுவார்கள். இன்னும் ஒரு மாதம் இருந்தால் போதும்" என்று கூறியதனால் தடுக்கமுடியாது இருந்தாள்.

வஸுந்தராவின் கடிதம் ஒன்றுதான் சற்று ஆறுதலையளித்தது. இவளுடன்கூட வந்த லேடி டாக்டர் நால்வரில் ஒருத்தி அங்குள்ள ஒரு மைனரின் வலையில் விழுந்து ரிஜஸ்டர் விவாகம்செய்து கொண்ட விஷயத்தையறிந்த ரமாவுக்கு மானம் சிந்திப்போவது போலிருந்தது. எப்போது தனது கடுவு தீரும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பரீக்ஷை பாஸாகிவிட்டதோடு இவள் ஆராய்ச்சி செய்து எழுதிய மருந்து முறைகளை அங்குள்ள பிரபல வைத்தியர்கள் கண்டு மிகமிக சந்தோஷமும் ஆனந்தமும் அடைந்து ரமாவை வானளாவிப் புகழ்ந்தார்கள். அங்கிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்பே சிங்காரப்பட்டணத்திலுள்ள ஒருபெரியகவர்ன்மெண்டு ஆஸ்பத்திரியில் வேலைக்கு உத்திரவும் கையில் கொடுத்துவிட்டார்கள்.

இம்மாதிரி ஒரு பாக்யமும் சந்தர்ப்பமும் கிடைப்பதற்கு எத்தனை தவம் செய்யவேண்டும்? இதற்கு எத்தனையோ பேர்கள் எப்படிப்போட்டியிட்டு அலைகிறார்கள். ரமாவுக்கு இப்பாக்யம்கிடைத்தும், மனத்தில் பரிபூரணதெம்போ உத்ஸாகமோ இல்லாது விசனமே தலை தூக்கியது. எத்தனை பிரிவுபசாரங்கள், விருந்துகள், புகைப் படங்கள், ப்ரஸங்கங்கள், அப்பப்ப! சொல்லமுடியாது. ரமா பொம்மைபோல் எல்லாவற்றையும் நடத்திக்கொண்டாள்.

தான் புறப்பட்டுவரும் விஷயத்தை தன்கணவனுக்கும் வஸுந்தரா முதலிய எல்லோருக்கும் கடிதம் எழுதினாள். இன்னும்சிலதினங்களில் தன்னுருயிர் கணவனையும் குழந்தைகளையும் பார்க்கப் போகிறோம் என்கிற சந்தோஷத்தினால் அவள் இதயம்நிரம்பியது: இவளைப் பற்றிய புகழுரைகளும் புகைப்படங்களும் பத்திரிகைகளில் கணக்கற்றுவந்தன.

தான் புறப்படும் தினத்தை தந்தி மூலம் எல்லோருக்கும் அறிவித்தாள். தன் குழந்தைகளுக்கு ப்ரியமான அனேக விளையாட்டுச் சாமான்களை ஏராளமாக வாங்கிக்கொண்டாள். கணவனுக்கும் சில பொருள்கள் வாங்கினாள். அவளுக்குப் பரிசாக அனேகர் அனேக வித சாமான்கள் கொடுத்திருந்ததையெல்லாம் தன் கணவனுக்குக் கொடுக்க ஆவலாய் எடுத்து பத்திரப்படுத்தினாள்.

கப்பலேறியாயிற்று. கருங்கடலில் கப்பல் வெகு வேகமாகத் துளைத்துக்கொண்டு வருவதைவிட ரமாவின் இதயம் வேகமாகத்

தன் குழந்தைகளிடமும் கணவனிடமும் தாவிச்செல்லப் பறக்கின்றது. குழந்தைகளும் கணவனும் துறைமுகத்திற்கு வழியனுப்ப வந்ததுபோல் வரவேற்கவும்வந்திருப்பார்கள்; கண்டுகளித்துஇன்பக் கடலாடலாமென்கிற எதிர்பார்ப்பும் ஆவேசமும் அவளை ஊக்கின.

தன் தாய்நாட்டைப்பற்றி நினைக்கும்போது பாரதியின் "செந்தமிழ் நாடு" என்ற பாடல் அவள் முன்பு சித்திரக்காக்ஷியுடன் ஒலித்தது. அவளையறியாமலேயே அப்பாடலும், "பாருக்குள்ளே நல்லநாடு எங்கள் பாரதநாடு"...என்ற பாடலும் அவள் வாயினின்று தவழ்ந்தன அந்த மதுரகானத்தின் இனிமையைக் கேட்டு கப்பலில் வரும் இன்னும்சில இந்தியர்கள் அர்த்தம், சங்கீதம் இரண்டிலும் வசியப்பட்டு ரமாவின் முன்பு ப்ரஸன்னமானுர்கள். சங்கீத இனிமையில் மட்டும் மனம் லயித்த ஆங்கிலேயர்களும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

வெளி தளத்தில் நின்று கடலையும் வானையும் உற்றுநோக்கி இயற்கை தேவியின் சௌந்தர்யசோபையில் ஈடுபட்டு தன் தாய் நாட்டின்பால் கொண்ட தெய்வீக ப்ரேமைஜ்வாலையில் தாக்கப்பட்டவளாய் மெய்மறந்துபாடும்போது ரமா தன்னையேமறந்தாளென்றுல் மிகையாது. அவளைச்சுற்றியுள்ளவர்கள் ஆனந்தப்பரவசமேலீட்டால் தம்மை மறந்து "ஆ ஹா! ஹா....பேஷ்...சபாஷ்" என்று கூறி கையைக் கொட்டித் தாளம்போட்ட சத்தத்தைக் கேட்டபிறகுதான் ரமாவுக்கு சுயபுத்தியும், தான்பாடுகின்றோம் என்கிற உணர்ச்சியும் உண்டாயின. சடக்கென்று திரும்பிப்பார்த்தாள். ஏராளமான கூட்டம் தன்னைச்சுற்றி இருப்பதைப் பார்த்து முதலில் சற்றுவெட்கினுள். எனினும் தன் தாய்நாடு என்றால் யாருடைய நாக்கில்தான் ஜலம் ஊறாது?...

பாட்டை நிறுத்திவிட்டதும் மற்றவர்கள் பாடும்படிக் கேட்டதால் ரமா மீண்டும் சில ரஸிகர்களுடன் ரஸமான விஷயங்களைச் சம்பாஷித்தவாறு இடையிடையே பாடினுள். தான் முதன் முதல் வெளிநாட்டிற்குப் போகும்போது இருந்த கஷ்டமும் துன்பமும் இப்போது திரும்பிவரும்போது தோன்றவில்லை. தன் குழந்தைகள் கணவன் ஆகியோரின் ப்ரேமைக் கயிற்றில் கட்டுண்டு அதே இன்பத்துடன் கப்பல் ப்ரயாணத்தை முடித்தாள்.

கப்பல் துறைமுகத்திற்குச் சமீபத்தில் வர வர, ரமாவின் தேகத்திலும் மனத்திலும் பதைபதைப்பும் துடிதுடிப்பும் ஆவலும் அதிகரித்தன. கப்பலும் துறைமுகத்தில் வந்து கரையோரமாகவே நின்றது. அடேயப்பா! கும்பலான கும்பல் சொல்லமுடியாது.

ரமாவின் பேஷண்டுகளில் பலர் ரோஜாமாலையும் பொகேயும், வெள்ளிப்பேழைகளும் கொண்டுவந்திருந்தார்கள். டாக்டர்களும் அனேகர் வந்தார்கள். வஸுந்தராவும் ஆத்மநாதனுந்தான் கப்பல் நின்றவுடன் ரமாவுக்கு மாலைகள் சூட்டி ஆசி கூறி வரவேற்றார்கள்.

ரமாவின் கண்கள் கும்பலில் தன் செல்வங்களையும் கணவனையுமே தேடியலைந்தன. ரமா முதன்முதல் கூறவேண்டிய வந்தனத்தைக்கூட மறந்து 'அம்மணீ! என் கணவரும் குழந்தைகளும் எங்கே? வந்திருக்கிறார்களா?' என்ற வார்த்தையையே வஸுந்தராவைக் கேட்டாள்.

வஸுந்தராவுக்குச் சகலமும் தெரிந்திருந்தும் இத்தனை வருடங்கள் கழித்து ஆவலாய் வந்திருப்பவளிடம் முதலிலேயே மூட்டையை அவிழ்க்கக்கூடாதென்று முன்யோசனை செய்திருந்தபடியே, "நாங்கள் நேரே வீட்டிலிருந்து வந்துவிட்டோம். இந்த கும்பலில் இருப்பார்கள். பார்க்கவில்லை" என்று புளுகினாள்.

இதற்குள் எத்தனை காமெராக்கள், க்ளிக் க்ளிக்கென்று ரமாவைப் பெட்டியில் பிடித்தடைத்தன. எத்தனை பேப்பர்காரர்கள் சுற்றிக் கொண்டார்கள். எத்தனை பேர்கள் மாலை சூட்டி வாழ்த்துக்களும் கூறி பரிசு கொடுத்தார்கள். மாலைகள் ரமாவின் முகத்தைக்கூட மறைத்துவிடும்படிக் குவிந்துவிட்டன.

எல்லோருக்கும் ச்வப்ன உலகிலிருந்து பதில் சொல்வதுபோல் சொல்கிறார்களேயன்றி கூட்டத்தில் தன் கணவனையும் குழந்தைகளையும் காணாததால் இதயம் வெடித்துவிடும்போலான வேதனை உண்டாகிவிட்டது. "தயவுசெய்து நாளை பிற்பகல் மூன்று முதல் ஆறு மணி வரையில் யார் வந்தாலும் பேசுகிறேன். இப்போது மிகவும் அலுப்பாயிருக்கிறது. மன்னிக்கவேண்டும்" என்று ஒரேயடியாய் எல்லோரிடமும் வேண்டிக்கொண்டாள்.

கூட்டத்தில் ஆராய்ந்து பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணும் கழுத்தும் வலி எடுத்துக்கொண்டன. உடைந்த மனத்தின் வேகத்தில் தலை கிறுகிறு என்று சுழன்றது. அவள் கண்களுக்கு எல்லாம் வெறும் சூன்யமாய்த்தோன்றின. நின்றவிடத்தில் நிற்க முடியாது அப்படியே ரமாவின் சரீரம் துவண்டு சாய்ந்தது. எதிர்பார்த்த அன்பின் வேகமென்ன! ஏமாற்றமடையச் செய்த விதியின் வலிமை என்ன! கடவுளின் சித்தத்தின் விநோதத்தை யாராலறியக் கூடும்? அறியும் சக்திதான் யாருக்கு இருக்கிறது?

சென்னை வெலிங்டன் டாக்கிஸில்

இப்பொழுது நடைபெறுகிறது

வத்ஸலா · பேபி ஸரோஜா

183050.